

CAPITOLUL V

ARC PESTE TIMP

I. „OAMENI CARE NE-AU RĂMAS RESPECTOS DRAGI...”

NICOLAE BĂLĂUȚĂ
(13.III. 1857 -- ?. III. 1920)

Motto:

„Profesorul nu trebuie să uite niciodată că muncește pentru comunitatea oamenilor și că, în consecință, trebuie să se situeze în această comunitate.” (Gaston Berger)

La 13 octombrie 1887, după o perioadă mai tulbură în viața școlii Șcheia, sosea ca învățător normalist N. Bălăuță, cel despre care N. Iorga avea să spună mai târziu că „are o bună școală nouă” și e „un învățător harnic și mulțumit de menirea sa”.

Strădania sa de peste un sfert de veac avea să demonstreze că savantul nu se înșelase făcând aceste fugare aprecieri.

I-au trebuit lui Bălăuță 15 ani să lupte cu autoritățile, cu timpurile, cu nevoile și cu oamenii ca să reușească a construi primul local de școală, care ființează și astăzi. În acest timp a sădit o mândrețe de livadă cu mult „pomăt” pe terenul dat de primărie, l-a îngrijit ca un bun gospodar, a înființat prima bibliotecă, primul cor al sătenilor, muzeu „cu multe sălbătăciuni împăiate”, și, ca să poată sfârși construcția școlii a lămurit pe mulți dintre fruntașii satului să înființeze o bancă de credit, „Banca sateamului” al cărei contabil a fost până în anul 1912.

Un fost elev de-al său, moșul Dumitru Cărare din Cuza Vodă, la cei peste 102 ani ai săi își amintește:

„Bălăuță a fost învățătorul meu. Era un bărbat nălțuț, cărunț, purta ochelari și o mustață groasă, lată, tunsă scurt, o jiletcă pe care atârna lanțul de aur al ceasornicului ce-i sta tot timpul în buzunarul din stânga. Avea un mers legănat de cavalerist. El venea la școală călare pe un cal șarg, frumos, dar cam năzuros. Îi plăcea să meargă la vânătoare și ne lua și pe noi gonași. Era un învățător bun. Halal carte ce făceam cu el! De la el știu să cubez butoaiete, știu să fac răsadnițe, să altoiesc pomii... ne învăța cum

să împăiem jivinele și păsările pe care le vâna. Ne spunea că la vreme de secetă să dăm cu sapa pe ogor și să astupăm crăpăturile, că asta-i jumătate de ploaie. S-a prăpădit săracul, de boală, nu mult după război, după cel dintâi, și a fost înmormântat aici în cimitir la noi de către Cucoana Lucreția care se trăgea din familia Rosovici, de la Petreștii noștri”.

Urmele cele mai adânci lăsate de învățătorul N. Bălăuță în Șcheia stau înscrise în marmura fixată pe peretele școlii construite la îndemnul și strădania lui, ca o pisanie de cîntorie strămoșească și în creșetele celor doi brazi seculari de la intrarea în școala pe care, ca două santinele conștiințioase și recunoscătoare, o străjuiesc și astăzi. Ele trec în eternitate spiritul de luptător al învățătorului Nicolae Bălăuță spre a înfăptui o parte din marile nevoi ale acestei comunități.

Povara amintirii locurilor, faptelor și numelor purtată cinstit prin vremuri de minți și inimi curate și înflăcărate trebuie preluată de la înaintași și dusă mai departe, căci numai astfel numele lor vor intra în legendă și vor străbate veacurile sporind zestrea noastră de înțelepciune și frumusețe.

MINISTERUL CULTELOR ȘI AL INSTRUCȚIUNII PUBLICE

INVÊȚĂMÎNTUL PRIMAR DIN ROMÂNIA

Școala
din
Șcheia

CERTIFICAT DE ABSOLVIRE

Se atestă că, elevul Boru G. Borș, născut la anul 1887 luna ..., ziua 30, în comuna ..., județul ..., de religie ortodoxă, și de naționalitate română, copil al D. Ștefan Borș, domiciliat în comuna Șcheia, plasa ..., județul ..., a terminal invățământul primar cu următoarele rezultate:

Anul școlar 1902-1903, clasei I... ultimă a școlii Rurale Șcheia										SITUAȚIA DIN ANII PRECEDENȚI										
INDICAREA	Obiectele de studiu și notele										Media școlară	Conduita	Justificente	Nejustificate	Ordinea de clasificare	Totalul elevilor promoși				
	Limba Română		Cele-alte științe			Dexterități		Disciplina												
I	8	9	8	8	9	8	8	8	8	8	7	3	7	3	92-93	3	IV	7		
II	8	9	8	8	9	8	8	8	8	8	7	3	7	3	92-93	3	IV	7		
III	8	9	8	8	9	8	8	8	8	8	7	3	7	3	92-93	3	IV	7		
Nota examenului	8	9	8	8	9	8	8	8	8	8	7	3	7	3	92-93	3	IV	7		
Media an. pe obiecte	8	9	8	8	9	8	8	8	8	8	7	3	7	3	92-93	3	IV	7		
Media an. pe grupe	8.25		9			8.25		8.5			7.50									
Med. morală	In țire 8.02										In litere 7.50					OBSERVAȚIUNI				
Caracteristica:	Conduita <u>...</u>										Atențiunea <u>...</u>					Siliinți <u>...</u>				
Predeșele primite	<u>...</u>										<u>...</u>					<u>...</u>				
Totalul absențelor în cursul anului	justificate <u>...</u>										nejustificate <u>...</u>									
Clasificat	a <u>...</u> în tre <u>...</u>										din <u>...</u> elevi					promovat <u>...</u>				

Acest certificat s'a eliberat în conformitate cu dreptul ce acordă legea și regulamentele școlare matriculele școlii și actele ce ni s'a prezentat, dând

No. 5
Anul 1902 luna Aug 28
Directorul ...
Diriginte ...
Semnătura absolvent ...

„Noi, cei cu modeste pene de provincie aducem buchete de flori de câmp, din acele pe care le dezmiardă Mântuitorul _ naturale și cu timiditate, pline de evlavie.” (C. Nonea)

CONSTANTIN NONEA

(1.III. 1902 - 19. VI. 1981)

La 1 martie 1902 s-a născut în casa lui Petrache și a Smarandei Nonea din Șcheia cel de-al unsprezecilea copil care fu botezat cu numele de Constantin în Biserica Sfântul Gheorghe, ctitoria fugară a Voievodului Vasile Lupu de la 1650.

Urmează școala primară cu învățătorul Nicolae Bălăuță, apoi din 1916 urmează gimnaziul la Vaslui și la Negrești. Este remarcat în 1918 de N. Iorga la concursul de literatură „Tinerimea română”, fiind premiant pe țară. Acest fapt îl va ajuta să intre la Seminarul teologic „Veniamin Costachi” din Iași pe care îl va absolvi cu rezultate foarte bune în anul 1924 și va fi recomandat pentru Universitatea de la Cernăuți ca bursier.

Obține licența în teologie în anul 1928 și funcționează ca profesor la Seminarul teologic din Huși la recomandarea Episcopului Iacob Antonovici.

După studiile de la Berlin, din 1932 este hirotonit preot pe seama Catedralei Mitropolitane din Iași și numit referent cultural. Urmează cursurile Facultății de litere la Universitatea din Iași dându-și licența în 1947, apoi este numit vicar al Mitropoliei Moldovei.

Debutează în paginile revistei „Cultura poporului” în anul 1926 cu povestiri, apoi în 1942 cu volumul de schițe și povestiri „Comoara nefermecată” cu o prefață în versuri semnată de poetul George Lesnea. Urmează volumele „Leacuri pentru minte”, în 1943, „Copii, babe și moșnegi” în 1958, „Moartea cărturarului” în 1967, „Căpitanul Turculeț” în 1969, „Movila lui Faur” în 1971.

După debutul din 1926 au urmat colaborări la diverse ziare și reviste ale vremii cu eseuri, schițe, povestiri, recenzii, foiletoane la „Cuget moldovenesc”, „Curier leșean”,

„Iașul literar”, „Mitropolia Moldovei și Sucevei” al cărei redactor șef a devenit din 1952 până în 1975 și unde a publicat lucrări cu teme religioase.

Din anul 1967 a devenit membru al Uniunii Scriitorilor din România. A fost un militant activ pentru pace și a activat mult pe tărâm obștesc, implicându-se în numeroase acțiuni umanitare. S-a ridicat împotriva ticăloșiei, întotdeauna arătând dispoziție spre toleranță și înțelegere. A fost cunoscut ca un neobosit animator și îndrumător permanent spre ridicarea sufletească a familiei românești. Impresiona prin blândețe și bunătate. Era un om în toată firea, cu un grai blajin și dulce care aducea îmbărbătare suferințelor și dădea sfaturi ce mergeau la inima credincioșilor. Niciodată nu și-a vărsat amarul pe cei norocoși, lucra fără invidie, era de o modestie proverbială. A crezut în structura morală, sănătoasă a omului în general, a țăranilor din rândul cărora se ridicase, în energia lor îndreptată spre dreptate și bine. S-a bucurat de prietenia și aprecierea multor personalități din rândul scriitorilor și a oamenilor de artă și cultură.

A murit la 19 iunie 1981 și a fost înmormântat în cimitirul Eternitatea din Iași.

Scriitorul, autor al mai multor volume de povestiri și lucrări religioase a cucerit atenția cititorilor prin talentul și autenticitatea cu care prezintă viața satului nostru de la începutul secolului, în care copilul țăran odată cu receptarea legendelor și datinilor ia contact cu realitatea crudă, cu atmosfera de civilizație străveche, cu nemăsurata trudă pentru a asigura „necăjita mămăligă” de fiecare zi.

Cei mai mulți dintre eroii săi nu se constituie în structuri memorabile ocupând mai mult poziții de componente ale unui peisaj. Oamenii locului au încă o experiență veche, poartă mustăți lungi, cușme, plete, brăie, biruie în încăierările cu năvălitorii, urmează ciclurile vitale ale naturii, dar și legile nescrise ale curățeniei morale după care sunt apreciați. Sunt apropiați mai mult de perspectiva folclorică și tradiționalistă a eroului. Ei trăiesc o viață autentic rurală, ritmată de anotimpuri, poruncită de natură, înseilată de datini și obiceiuri străvechi.

Opera sa, o monografie artistică a satului Șcheia, a pus în lumină curățenia sufletească a moldoveanului, hărnicia cărturărească, chibzuința unor înaintași, dar și atmosfera sentimentală cu implicații dureroase ce se desfășoară în jurul Movilei lui Faur, o emblemă a locurilor, un fel de jertfelnic învăluit în mister, legendă și istorie.

Motto:

„ O personalitate este totdeauna purtătoarea de cuvânt a unui veac spiritual „ (D. Todoran)

NECULAI DULCEANU

(19.IX.1933 _ 14.IV.2003)

Profesorul Dr. Neculai Dulceanu s-a născut la 19 septembrie 1933 în satul Șcheia , fiind primul din cei 8 copii ai familiei lui Ion și Elena Dulceanu, o familie de țărani respectați de întreaga comunitate pentru cinstea și vrednicia lor.

Cursurile școlii primare le-a urmat în comuna natală, iar cele gimnaziale la Vaslui, după care, în perioada 1952-1957 urmează cursurile Facultății de Medicină Veterinară din Arad pe care a absolvit-o cu calificativul *Magna cum laudae*. În perioada 1957 -1959 a fost medic veterinar în comunele Dulcești, respectiv Secuieni din județul Neamț.

Înființarea Institutului de Agronomie și a Facultății de Medicină Veterinară din Iași a fost o ocazie pentru tânărul și ambițiosul medic veterinar de a susține examenul pentru titlul de asistent universitar și de a deveni cadrul didactic al acestei noi și prestigioase instituții de învățământ, în anul 1959. Va parcurge pe rând toate treptele ierarhiei academice devenind lector, conferențiar universitar și în final profesor universitar, șef al catedrei de parazitologie.

Carierea universitară și științifică a Prof. Dr. Neculai Dulceanu s-a desfășurat continuu sub același crez: performanța. În scurt timp, prof. N. Dulceanu a devenit una din cele mai avizate voci din domeniul parazitologiei, atât în țară, cât și în străinătate. În anul 1977 a urmat un adevărat maraton de specializări în Marea Britanie: Colegiul Regal de Știință și tehnologie, departamentul de zoologie din Londra, Laboratoarele Wellcome din Glesgow, Institutul Moredun din Edinburg, Universitatea din Leeds, Școala de medicină tropicală din Liverpool, Laboratoarele centrale de medicină veterinară din Weybridge.

În anul 1975 devine membru al Uniunii Medicale Balcanice.

Carierea științifică a prof. N. Dulceanu este realmente impresionantă: 11 cărți și tratate de specialitate, peste 100 de lucrări științifice publicate în țară și în străinătate. Dintre acestea trebuie menționate: **Dicționar enciclopedic de parazitologie**, Ed. Acad. 2000, pentru care a fost răsplătit cu Premiul Academiei Române, **Atlas of Medical**

Parasithology, apărut în Italia , la Torino în anul 1997 și reeditat în anii 2002 și 2004, fiind publicat și astăzi pe internet.

Începând cu anul 1993 cercetările sale s-au concentrat pe parazitozele cutanate la om, bazate pe o serie de descoperiri personale privind noua formă de parazitoză la om cu o insectă din specia **Collembola**. Studiile sale au fost privite cu neîncredere, sau ironie uneori la noi în țară, însă au fost preluate cu mult entuziasm și interes de lumea medicală de peste hotare: Italia, 1997 _ unde i s-au publicat prima dată rezultatele cercetării și apoi Marea Britanie, 1998 _ 2000 unde s-a confirmat oficial boala în laboratoarele specializate din Anglia. În anul 1999 a demarat un proiect ambițios și inovator pe această temă la solicitarea celei mai mari organizații americane de studii a parazitozelor cutanate la om (National Pediculosis Association, Boston, Ma. USA) Studiile le- a efectuat în Statele Unite în perioada 1999 _2001, unde a lucrat la Boston și Oklahoma City în laboratoare sofisticate puse la dispoziție de partenerii americani. Astfel prof. N. Dulceanu a ajuns deschizător de drumuri și în SUA, dovedind, după examinări a sute de pacienți, că boala există și cei ce suferă nu sunt bolnavi psihici așa cum se presupunea. Rezultatele acestui studiu s-au concretizat într-o lucrare publicată în *Journal of the New York Entomological Society*, publicație aparținând Smithsonian Institution, Washington DC, USA.

Astăzi, prin internet, orice student care studiază parazitologia, indiferent de țară, știe că în România a fost **prof. Neculai Dulceanu** care a deschis căi noi de cercetare în domeniu și ale cărui cărți sunt obligatoriu material de studiu.

Profesorul Neculai Dulceanu a fost un mare patriot și nu prin cuvinte deșarte, ci prin fapte. La începutul anilor 1990, când relațiile țării noastre cu Republica Moldova au devenit strânse, profesorul a oferit un ajutor imens studenților din țara soră, scriind și donând un tratat de parazitologie pentru studenții moldoveni de la Chișinău, pentru a-i ajuta să studieze în limba maternă. Mai mult, a avut două ocazii să plece pe alte meleaguri, cu oferte materiale tentante, invitat insistent de cei de acolo: în 1977 în Anglia și 1998, repetat până în 2002 în Statele Unite, deși avea deja aproape 70 de ani! De fiecare dată profesorul a refuzat și a spus clar că nu poate trăi departe de locurile natale.

Prof. Neculai Dulceanu a fost pe lângă un profesionist desăvârșit și un om de mare caracter care a păstrat vie în sufletul său tradiția populară așa cum a cunoscut-o de la părinții săi și mai ales de la mama sa. Sufletul său a fost întotdeauna îndrăgostit de Șcheia sa natală. Venea acasă des , suferea pentru decăderea comunei și-și dorea să facă ceva pentru comunitate. În ultimii săi ani de viață a decis să se retragă la Șcheia, în casa părintească. Împreună cu fratele său, prof. M. Dulceanu au renovat-o ,și-a mutat multe lucruri personale, însă nu a mai apucat să se mute efectiv lângă glie. După o suferință cruntă a încetat din viață la 14 aprilie 2003, înainte de a-și vedea împlinit visul: de a reveni acasă!

A lăsat proiecte neterminate pentru comuna natală: „Bursa Neculai Dulceanu” pentru cel mai merituos elev de condiție socială modestă, implicarea în refacerea și dezvoltarea comunei Șcheia, punerea în valoare a potențialului acestui colț de țară Proiectele neterminate ale prof. N. Dulceanu pentru comuna sa natală, Șcheia , vor prinde viață. Fiica sa, Cristina, medic primar la Maternitatea Cuza Vodă și ginerele său, senatorul Dr. Radu Terinte vor duce la bun sfârșit ceea ce Profesorul a visat să realizeze în comuna natală pe care a iubit-o enorm.

A consemnat medic pr.Dr. Cristina Terinte, fiica și senator Dr. Radu Terinte, ginere

Motto:

„Soarele răsare nu ca să apuie, ci ca să lumineze până apune.” (N. Iorga)

GRIGORE COJAN
(14.III.1901- 9. XI. 1997)

EUGENIA COJAN
(23.IX.1909 _ 13.V. 1997)

„ Au sfințit împreună un loc timp de o jumătate de veac. Patruzeci și cinci de serii de copii în tot atâția ani au învățat să deslușească tainele misterioase ale slovelor simțind mângâierea unor suflete generoase, înțelegând să ia seama la lumea din jur, cu frumusețile ei, cu bucuriile ei, cu brutalitățile și cu duritatea ei.

Dacă astăzi nu e curtea și grădina nimănui fără pomi fructiferi, dacă bunicii și părinții de azi înțeleg rostul glasului cristalin de clopoțel ce adună nepoții și copiii lor la muncă și la ordine, și dacă în mintea bunicilor se mai păstrează încă frânturi de poezii, de cântece, de socoteli, învățături și pilde este meritul lor, al dascălilor ce acum au devenit pământ, amintire sau noapte.

Strădania de o jumătate de veac a celor doi învățători, deveniți fii ai satului, în asta a constat: au modelat suflete, au deslușit taine, au limpezit gânduri și conștiințe, au canalizat destine. Ca orice gospodari grijulii și pricepuți au asudat să realizeze o mândrețe de grădină cu tot ce-i bun și frumos: cu zumzet harnic de albine în floarea primăverii, cu răcoarea ce o dă fructul copt în arșița de vară, cu greutatea rodului bogat de toamnă, cu farmecul feșilor frumoși urziți în nopțile lungi de șezătoare!

... Și, Doamne, nu a fost deloc ușor și nici puțin!

Oare n-ar merita satul Căuești cinstea de a-și numi școala înființată prin anul 1912 și păstorită, înobilată cu dăruire, pricepere și pasiune de învățătorii Cojan timp de o jumătate de veac cu numele lor? Ar fi o pură și modestă dovadă de prețuire și recunoaștere a unei munci migăloase, dar atât de trebuitoare și pentru cei din veacul al douăzeci și unulea.”

THEODOR DULCEANU
(13.II. 1906 – 6 IV. 1967)

Motto :

„ Conștiinciozitatea este cea
trăsătură a omului care își înde
plinește în mod corect,serios și
scrupulos obligațiile de muncă.”

Primul învățător normalist în persoana lui Th. Dulceanu era numit la 1 august 1926 la școala din Satu Nou, școală înființată la cererea cetățenilor încă din 1923 și care funcționase într-o cameră închiriată având ca dascăl pe suplinitorul C. Sevastru.

Aici și-a petrecut viața până în 1966, când învățătorul Theodor Dulceanu se pensionează; o viață cu nimic spectaculoasă, o existență obișnuită a unui învățător cărui activitatea zilnică a impus și lui o pecete de monotonie. O viață care îl readucea în fiecare zi în aceeași clasă, la aceeași catedră unde-și petrecea toată ziua printre copii. A fost un fel de „ Domnu Trandafir” despre care nu se știe aproape nimic, dar care a avut ambiția de a-și lumina neamul, nu de a-și împăuna numele. Munca lui grea și migăloasă de fiecare zi, cu școlarii săi, în săli de clase improvizate, închiriate sau la el în casă până în 1952 când reușește să zidească școlița satului încoronează apostolatul său de conștiincios și priceput învățător neabătut din cale de cotiturile multe și piezișe ale vieții, arată conștiința clară a celui ce poate face ceva și o face cu teamei.

Omul bun și glumeț , care ajuta pe cei în nevoie și bucura pe cei din jur cu povestirea unor întâmplări pline de haz și inedit, rupte din viața de zi cu zi, bărbatul scurt, gros și îndesat de a-i fi zis mai degrabă că se dă de-a dura decât aleargă iute spre cerdacul cu scările de piatră spre a liniști, nu fără asprime uneori, niște copii zvăpăiați, gospodarul priceput, îndemânat și îndrăgostit de curățenie ce umbla hojma prin curte cu capul gol ștergându-și sudoarea de pe frunte, dascălul cu ochi blajini și limpezi, cu căutătura deschisă și veselă ce printr-un „ Brava , măi” aducea cea mai mare mulțumire școlarilor săi, a rămas printre oamenii dragi și așezați la minte și simțire.

A dus o viață simplă de învățător de școală primară ca un conștiincios și bun pedagog, îndrăgostit de natură, ca un cetățean valoros și demn al comunității.

N-a mai apucat și bucuria de a sta mai mult în cerdacul casei__ ce i-a fost și școală timp de peste zece ani__ iar cele 40 de generații de școlari ce-au dezlegat tainele cititului și socotitului, acum cărunte și în toată firea, să-i dea binețe și el să le răspundă tuturor cu o înclinare ușoară a trupului mare și întreg, care îl făcea să se desprindă un timp din lectura vreunei cărți și din aburii aromați ai ceștii de cafea amestecați cu cenușul scos de nelipsita-i țigaretă...

Timpul să nu tragă vâlul uitării peste modesta dar rodnică lui muncă.

GRIGORE PANAITÉ
(10. II. 1907 – 27. IX. 1969)

Motto:

„Nu de moarte mă cutremur,
ci de veșnicia ei”.
(Al. Vlahuță)

„Era un dascăl cu suflet bun și deschis în care puteai să citești ca într-o carte îndrăgită, un prieten de nădejde, cu o delicatețe sufletească aparte, un om de o rară modestie ce ținea să rămână în umbra faptelor sale și care sădea în suflete nobile, dragoste de țară, de frumos.

Știa un număr nesfârșit de snoave, proverbe, zicători, ghicitori, fabule, istorioare de tot felul, parcă și-ar fi însușit toată cultura transmisă oral. Era povestitorul excelent, permanent cu plăcerea de a spune ceva, de a simți că cei din jur gustă vorbele lui îmbinate meșteșugit. Parcă vorbea din toată ființa lui, mai ales celor care-l sorbeau din ochi. Lecturile lui erau o adevărată încântare pentru elevi. Îi plăcea să ne povestească, iar nouă, școlarii, să-l ascultăm și astfel timpul trecea plăcut și frumos și pentru el și pentru noi. Povestea cu gesturi largi, într-un limbaj hâtru de moldovean deștept foc. Acesta era un mijloc obișnuit de a ține interesul copiilor treaz. Ni se părea că pentru el dar și pentru noi ora era un fel de petrecere căci în clasă el era dascăl, școlar, actor, părinte.

Când auzea pe cineva dintre noi că spune un lucru frumos și înțelept avea felul său de a aprecia și de a se bucura. Îi era poate greu să vorbească din pricina astmului de care suferea și atunci te cuprindea cu ambele mâini de umeri și te strângea cu bucurie între palme ca pe ceva îndrăgit, și-i râdeau ochii și fața de nu mai era nevoie să adauge nici un cuvânt. Te învelea într-o privire plină parcă de recunoștință nemărginită, te făcea să te emoționezi și să înțelegi că ai făcut o mare ispravă, bună și sănătoasă.

Cu un aer ștregăresc și îmbietor dădea replici cuviincioase pe care le servea celor din jur cu tâlc și cu tact. Iar zâmbetul puțin ironic ce-i stăruia mereu pe buze purta o zicală sau o replică ce de multe ori tăia ca briciul.

Avea înfățișarea pașnică de om șugubăț, mereu cu sămânță de taifas, iar firea-i veselă nu se lăsa ascunsă nici atunci când se străduia să pară serios.

Pios și smerit, cerem cuvenita iertare umbrei sau duhului ce mai dăinuie din chipul dascălului cu ochi scânteietori, cu spirit fin, optimist și cu suflet deschis, pentru îndrăzneala de a-i tulbura veșnicia cu care s-a cumnat cu umilele noastre aduceri aminte... „

Motto:

„Calea înainte a omenirii,
martirii, iar nu tiranii o arată”
(L. Tolstoi)

GRIGORE ABABEI
(13. VI. 1913—7(?) . XII. 1941)

Eroul învățător și pilotul observator Grigore Ababei, născut la 13 iunie 1913 în casa lui Alexandru și a Marghioalei Ababei din Șcheia a fost primul care a adus vestea că , Prutul, apă blestemată, nu va mai fi hotar despărțitor între frați, în ziua de 21 iunie 1941.

De la această dată și până la fatala și trista zi geroasă de 7 decembrie 1941 a îndeplinit multe misiuni de observație și de luptă pe frontul de răsărit, fiind răsplătit cu decorațiile „Coroana României cu spade”, cu „Virtutea Aerodinamică” clasa „Crucea de aur”.

Sătenii îl știau și-l cunoșteau pe vulcanicul Goriță încă de pe când era la Escadrila 21 bombardament Iași. Aproape nu era misiune de zbor de antrenament pe timp de pace în care avionul lui Ababei să nu facă un raid pe deasupra satului. Îl cunoșteau sătenii pentru că făcea multe giumbușlucuri, se răsucea, lansa colete, flutura casca sau eșarfa, dădea drumul la plicuri, acesta era modul lui original de a corespunda cu familia, cu satul.

A căzut eroic. Deși cu avionul lovit și gata să se prăbușească, el rănit, a mai avut curajul și puterea, înainte de a se retrage spre pozițiile noastre, să mai „scuipe” cu mitraliera pe urmăritori. Acesta a fost ultimul său gest. Gândul i-a fost la ai săi, dar... nici avionul, nici brațele, nimic nu-l mai ascultau... Totul s-a transformat în câteva clipe într-o horă cumplită a morții, într-un vârtej de flăcări și o explozie ca o jerbă umplu cerul cu o ploaie de stele căzătoare, arzânde...

Așa i-a fost și scurta-i viață.

Noi, cei de azi, cum să-l numim? O stea căzătoare, un meteor sau o jerbă de artificii?

Poate că ar fi de-ajuns dacă-n inimile și mințile noastre ar stărui gândul că sufletul său trebuie să fie prin preajma noastră.

Scurta dar exemplara lui viață și luptă în supranumita „Escadrilă de lei” au rămas o pildă de dăruire, de sacrificiu suprem pentru patrie, un fapt de mândrie că de pe aceste meleaguri s-a ridicat un martir.

CONSTANTIN BUDU
(10. V. 1908—30. IV. 1980)

Motto:

„Simțul datoriei e cea mai luminoasă dovadă de sănătate a unui suflet”.

(N. Iorga)

Două lucruri i-au fost foarte dragi: școala și grădina. Și asta de aproape cincizeci de ani. Pe amândouă le-a simțit bucuros și cu patima din anii tinereții.

De mai bine de patruzeci de ani, ca un ceasornic, fix la șapte dimineața, suna clopotul cel mare pe care și-l instalase în fața cancelariei, ca să-l audă școlarii și să se grăbească spre școală. Avea plăcerea deosebită să primească toți copiii dimineața, să-i supravegheze, să-i muștruluiască, să amintească unora poznele făcute în zilele trecute, să-i întrebe dacă și-au luat cărți și caiete, dacă părinții le sunt sănătoși și câte alte de toate.

Așa s-au cernut amintirile școlarilor de acum o jumătate de veac, când priveau cu strângere de inimă, cu ochii speriați și sfioși la tipul bine legat, solid, care pășea rar, militarăște, cu catalogul subsuoară și care intra în clasă totdeauna zâmbitor, rostind un „bună dimineața” tare, scurt și clar.

Îl vedeam pe profesorul Budu mai în tot locul. Urca Movila lui Faur de unde ne arăta împrejurimile într-o panoramă fără pereche, se oprea și culegea din iarbă un fir de cimbrisor de culoarea violetelor parfumate primăvăratec, ne strângeam ciorchine în jurul lui ca să ne arate un cărăbuș sau un fluture. Ne explica răbdător având în priviri bucuria jocului de copil atunci când uimiți și interesați exclamam: „Măi!” Oricând era întovărășit de un stol de copii, mari și mici smârcâindu-și nasurile și ghiontindu-se să stea mai aproape. El avea plăcerea să-i așeze, să-i ordoneze după anumite criterii, să le adreseze fiecăruia câte un cuvânt, să-i pună în evidență pe cei merituosi.

Pasiunea de a urmări până la capăt orice acțiune, rezistența dură la disciplină demonstrau că în vine îi curgeau destule picături de sânge cazon.

Cum mizea primăvara, curtea și grădina trebuiau să nu mai poarte suferințele iernii, așa că începea programul administrativ, și-ntr-o zi, două, totul mirosea a curat și a proaspăt. A sădit brazi falnici în curtea școlii, dar și simțul datoriei și al ordinii în sufletele a generații de școlari. A inițiat construirea a două școli, și ca administrator al acestora, le-a condus nu obișnuit, ci cu pasiune. I-a învățat pe copii și pe tineri să caute și să iubească frumosul.

Șuşuitul adierii înălțimilor printre cetinile ajunse la semnele înțelepciunii tălmăcesc și astăzi neastâmpărul unei misiuni îndeplinite.

Motto:
„Omul de bine, omul de
caracter este totdeauna
gata să-și facă datoria”
(P. Doumer)

GHEORGHE CROITORU
(20 . VII. 1911 - 1.VII. 2004)

Preotul Gheorghe Croitoru a văzut lumina zilei la 20 iulie 1911 în satul Drăgușeni în casa lui Toader și a Elenei Croitoru. Mama sa a dat crezare sfatului învățătorilor Handarache și Haulică și a insistat pe lângă ei să-l trimită pe Georgică la Seminarul de la Huși ca să-și poată împlini un vis: să-și vadă odrasla preot.

S-a pus Georgică pe muncă și după opt ani, într-o zi de cuptor, când lanurile „ miroseau a spic de grâu și-a plăcinte poale-n brâu”, pe 20 iulie 1932, la capela Ponoarele din Valea Caselor a fost hirotonit. S-a suflecat și s-a apucat de treabă: a construit o casă parohială, a început construcția unei biserici, s-a înscris și a urmat Facultatea de Teologie din Cernăuți unde vocația i-a fost marcată de atmosfera intelectuală și patriotică a lăcașului. După ce a trecut tăvălugul războiului, în 1946, a venit la Șcheia unde i-a fost dat să slujească într-o bisericuță de lemn mâncat de cari pe ici pe colo, neagră de vechime, ctitoria fugară a Voievodului Vasile Lupu de pe la 1650.

Aici a început bătălia cu morile de vânt! S-a pornit să înalțe o clopotniță la Căuești, dar după ce s-au adunat materialele, primarul de atunci a zis: „ Tovarășii, se vor folosi materialele la construcția școlii.” A înălțat o casă parohială pe lotul bisericii Sfântul Gheorghe, dar din nevoia de a se reda pământ pentru agricultură a fost demolată; a reușit totuși să renoveze micuța biserică și să o înscrie în circuitul de valori al patrimoniului cultural, a făcut alfabetizarea enoriașilor, dar mai ales a slujit la altar pentru mulți și puțini, la bine și la greu, la bucurii și la neazuri. În odăjdiile sfinte avea înfățișarea unui patriarh ce vine de departe, liniștit și cuvios. Avea ceva tainic, misterios în rostirea rugăciunilor, se purta ca un duhovnic. A fost un optimist ce nu și-a pierdut speranța și a luptat contra minciunii și a lașității care-l degradează pe om.

Cine a fost preotul Gheorghe Croitoru?

O minte ascuțită, sfredelitoare, adăpată la înțelepciunea înaintașilor, un spirit îndârjit, tăios, vertical, demn, adăpat la izvoarele istoriei neamului românesc, a oamenilor locului, un suflet îngăduitor, plin de pasiunea datoriei și de dorința de luptă, de nerenunțare, o emblemă a realităților cu care s-au confruntat atâția intelectuali în această ultimă jumătate de veac trecut, un felinar plâpând în orbecăiala timpului trecut silnic, cu tăvălugul, peste conștiințe, un stindard al vocației pentru sădirea în suflete a valorilor pozitive de bine, de moral, de frumos.

Motto:

„ Un om cu suflet mare privește
pe toată lumea ca pe ai săi.”
(proverb românesc)

VERONICA LAZĂR POPA

(9. IV. 1931 – 2. II. 1984)

„ Am fost elevul doamnei învățătoare Veronica Popa ” este o zicere ce reprezintă și astăzi o recomandare pentru mulți dintre foștii școlari din Cuza Vodă, Șcheia sau Botoșani, elevi ai celor peste 30 de generații care o știu și și-o amintesc mereu și care îi rostesc și acum numele cu pioșenie, înțelegând astfel să-și arate recunoștința, prețuirea, respectul pentru dăscălița sfielnică, cu ochi strălucitori și limpezi, cu vorba domoală dar precisă și sigură și cu mâini nespuse de harnice.

Era o fată înaltă, bine împlinită, o tânără frumoasă și seducătoare, cu un păr negru, bogat și greu de stăpânit, cu o figură nobilă, cu niște ochi mari, negri, adânci, străjuți de sprâncene frumos arcuite, cu priviri niciodată întunecate. Ființa ei emana totdeauna bunătate, credință, hotărâre; era duioasă, deosebit de tandră și bună. Era înzestrată cu acea calitate de a face bine cuiva în mod firesc, cu zâmbetul bun, îngăduitor, ca nu cumva să se simtă primitorul obligat.

Deși i-a fost dat să crească și să trăiască în timpuri grele, marcate de multe neajunsuri și lipsuri de tot felul a înțeles că cea mai bună recompensă din această viață este veselia, acel „da” spus spontan vieții și care țâșnește dinlăuntru ființei și dă înțelepciune, putere, bogăție și frumusețe sufletească, sănătate, speranță. Se vedea de departe că fusese crescută în cinste, spre cultul muncii și al datoriei făcute cu dăruire sufletească, cu pasiune.

Hotărârea și tenacitatea cu care și-a supus destinul au fost o moștenire prețioasă de familie. Părinții, o familie de țărani cinstiți și harnici, cu o percepție sensibilă, echilibrată, practică și inteligentă asupra vremurilor grele, potrivnice și tulburi au înțeles rostul învățaturii și au făcut multe sacrificii pentru a asigura accesul spre lumină a celor 10 copii. Satul întreg le-a perceput acestora, copiilor, hărnicia dovedită nu numai la carte, ci și în timpul vacanțelor, când se umplea lanul de grâu de pălăriile albe ale fetelor, surori, ce înaintau prin aroma de pâine nouă în ritmul dat de ea cântecului și mîinilor mânuind secerile la fel ca pe condeie!

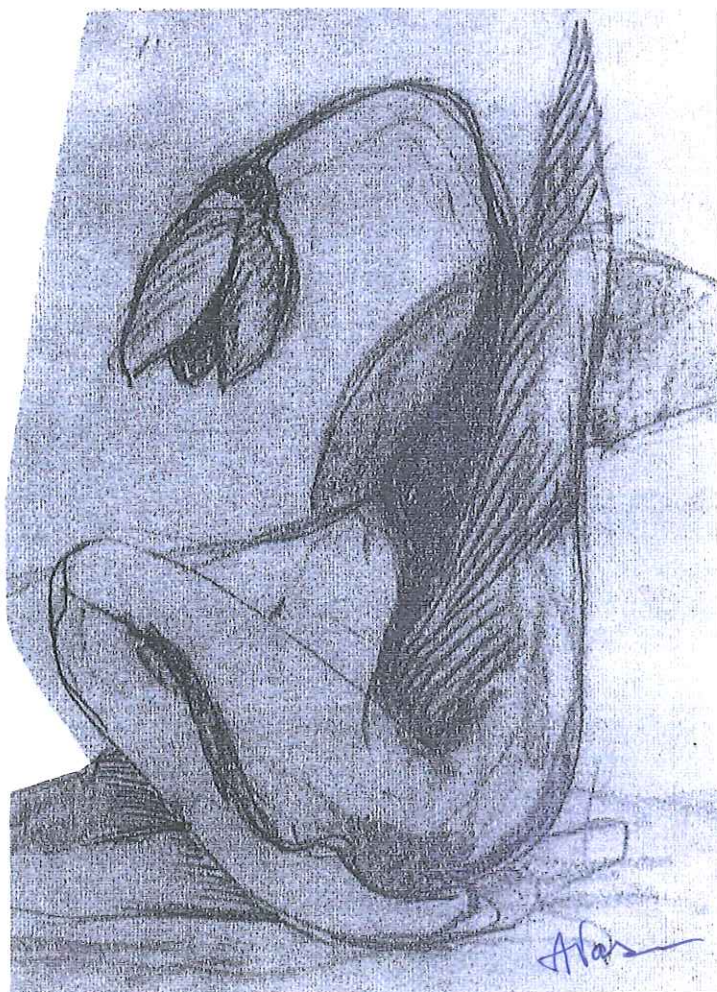
Și-a făcut o adevărată artă din a lucra cu oamenii de toate vârstele, nu numai cu elevii. Personalitatea ei s-a conturat de-a lungul anilor devenind model pentru cele peste 30 de serii de școlari prin ținuta ei plăcută, tonul blajin, privirile zâmbitoare, chiar și

când îi admonesta pe elevi, prin dragostea ei pentru cultură, frumusețe, față de oameni, prin ireproșabila ei onestitate, prin energia ei contagioasă cu care era înzestrată, prin exigența față de sine și spiritul ei deschis, de echipă.

Avea o capacitate deosebită de a dialoga cu elevii, de a-i face pe aceștia să vibreze la ce e frumos și bine, reușea să pătrundă cu ușurință și talent în mințile sărace și încețoșate ale copiilor, lăsând urme în memoria lor afectivă prin temeinica migală cu care a șlefuit destine. Sufletul ei incandescent se aprindea de mulțumirea ochilor însetați și ațintiți asupra-i și descifra cu bucurie mirarea, nedumerirea sau sclipirea inteligenței lor. Trăia intens aceste satisfacții ca un dascăl cu vocație a cărui viață scurtă s-a consumat ca o flacără arzândă, adăpată cu lăcomie din lumina sufletelor curate și a ochilor iscoditori și neastâmpărați ai copiilor ca dintr-un imens izvor de bucurie, generozitate, pasiune, frumusețe, toate împlinite cu prea multă responsabilitate.

Într-o iarnă albă, cu zile geroase și senine, cu zăpadă deasă ce scârțâie sub pași, cu chiciură de vată pe copaci, cu căciuli de fum deasupra hornurilor, cu hârjoana nevinovată a derdelușului, oameni răzbiți de frig, cu fețe trase și palide, muți de durere, însoțeau modelul care-i umpluse de admirație și respect într-un convoi spre un loc cu nume predestinat: cimitirul Pacea din Botoșani.

Gândul pios al dascăliței și chipul ei parcă desprins din poezia lui Goga, pasiunea cu care ea a iubit prea mult viața, cinstea și omenia, iar toate acestea le-a depozitat în pasiunea datoriei pe care a sădit-o în sufletele atâtor generații rămân oamenilor acestor locuri respectos dragi...

Motto:

„Cine e împodobit cu mai multe, acela trebuie să aibă mai mare cinste”.

(D. Cantemir)

PETRU VIERU
(1910 __ 2005)

Învățătorul Petru Vieru a văzut lumina zilei în satul Unirea – Bălteni, județul Vaslui. Mama sa, văduvă de război, s-a străduit să-l dea la școală și își va vedea împlinit acest vis când fiul său __ acest rod al unei dragoste fugare cu preotul Manolescu __ va absolvi Școala normală devenind dascăl.

La Școala normală Petru va cunoaște pe Mihai, Constantin și Victor, fiii cantorului Alecu Crețu de la Șcheia cu care se va împrieteni, și prin ei, o va cunoaște pe Elena, sora acestora, și ea normalistă, și cu care se va căsători mai târziu.

Din acest motiv Petru va veni deseori pe la Șcheia și va stabili strânse legături cu învățătorimea din vremea aceea: Cojan, Budu, Panaite, Dulceanu, Ciobotaru, Roșu, Gâdilaș, Căliman, Trofin, Burduja, Negru, Dumitrache, Lozbă, Florea, etc.

Și-a început activitatea ca învățător la școala din Bălteni Vaslui, dar în scurt timp a trebuit să plece în Basarabia pentru acel stagiu obligatoriu de câțiva ani după care va veni la Școala nr. 1 din Vaslui de unde se va pensiona.

Tăvălugul războiului l-a purtat și pe el, ca pe atâția alții pe frontul de est în calitate de ofițer rezervist de unde s-a întors rănit și decorat cu „Virtutea militară de război” și „Coroana României” dar și cu un carnet plin de note și memorii pe care le-a ținut ascunse până în 1989 și apoi le-a dat la iveală sub titlul de „Zile însângerate” în cotidianul „Meridian” în anii 1995- 1996.

Încă din anii de școală normală se afirmase capacitatea lui de a sesiza cu umor și ironie fină realitățile cotidiene pe care le turna în catrene scilicet, pline de haz și jovialitate. Va continua această frumoasă preocupare cu reportaje la revista „Învățătorimea vasluiană”. Un îndrăgostit de natură cum a fost Petru Vieru nu putea să nu realizeze un volum de reportaje, ca un jurnal de călătorie prin minunata Bucovină dându-i un titlu foarte sugestiv: „Bucovină, veselă grădină!”

A colaborat la revistele „Vremea” și „Sentinela” cu diverse producții literare. Rod al spiritului său de o ironie fină, catifelată, al experienței sale de viață de aproape un secol, al talentului său robust, al firii sale bonome, joviale și hâtre sunt volumele de epigrame „Ghimpșori” și „Săgeți”, volume care ilustrează un suflet sensibil și înzestrat cu un fin spirit de observație, un moldovean tolerant, isteț, dar șugubăț și care știa a depăși ceața vremurilor deja apuse cu umor și bună dispoziție, cu jovialitatea parcă împrumutată de la humuleșteanul de nepretuit Ion Crenguș.

AUREL DIMITRIU
(15.X. 1911—13. VII. 1976)

Motto:

„Exercițiul unei profesii se cheamă vocație atunci când răspunde la anumite nevoi autânci ale sufletului.”

(Ed. Claparede)

Preotul paroh Dimitriu Aurel, hirotonisit în Biserica Sfântul Dimitrie din Șcheia, avea să preia până la sfârșitul vieții sale această parohie cu oameni simpli, de treabă, dar săraci, din 1939, rămânând unul dintre cei mai statornici păstori din zonă.

A înfruntat vitregiile războiului arătând curaj, solicitând armatei roșii în august 1944 să nu bombardeze satul nerefugiat, cu toate că aici se afla un spital nemțesc, iar în anul 1945 a organizat și desfășurat cursurile cu școlarii rămași fără profesori.

A rămas în amintirea enoriașilor chipul voinic cu ochi albaștri, plini de duioșie și care-i dădeau multă blândețe, cu obraji ce parcă plesneau de sănătate, cu firea veselă, pusă pe șotii de parcă nu l-ar fi apăsât nici o grijă deși cei patru copii din școli reprezentau tot atâtea războaie ce trebuiau duse și câștigate, totdeauna gata parcă să pună mâna streășină la ochi și să privească mai cu băgare de seamă prin curtea și prin grădina casei mustăcind la ghidușiile copiilor, dar și binecuvântând totodată.

A fost păstorul care aducea de multe ori alinare, îmbărbătare și încredere celor aflați în nevoi și necazuri, prezentându-se pe el în aceleași situații și făcându-i pe aceștia să se simtă mai apropiați și să-l perceapă ca pe unul de-al lor care le dădea nădejde și-i făcea poate mai puternici.

Nu de puține ori părintele, mai sever cu odraslele sale, ierta cu blândețe pe cei nevrednici, lăuda pe cei cu frică de Dumnezeu și asta o făcea de multe ori cu o ironie fină, așa, ca ” un popă de treabă și popular ” ce se afla, ca și zicala înscrisă pe crucea mormântului său, un fel de amintire de cântec îndrăgit, dar pe care nu mai are cine să-l îngâne: „Ce-a fost verde s-a uscat, ce-a fost dulce s-a mâncat!”

AURELIA BUDU
(31.XII.1920-- 22.XII. 2005)

Motto:

„Calea care duce la fericire nu
este decât cunoscuta cale largă
— drumul mare al sânguiniei.”
(J. Smiles)

Învățătoarea Aurelia Budu a fost o dăscăliță cu chip blând și distins care timp de un sfert de veac s-a străduit să lumineze mintea generațiilor de școlari ce i s-au perindat pe sub ochi, fiecare generație cu posibilitățile ei, cu obiceiurile ei și cu aptitudinile ei diferite, dar care trebuiau modelate, aduse la același numitor. Adică trebuiau să devină oameni cuminți, harnici și gospodari, generoși, cu mintea și cu inima deschise la ceea ce este trainic, frumos și bun, să se adape din izvorul nesecat al cunoașterii, să zăbovească cu înțelepciune în universul cărților, să cinstească satul în care s-au născut și locurile unde s-au stabilit și s-au împlinit.

Asta a însemnat datoria ei față de comunitatea în care și ea a privit prima dată soarele, și unde s-a întors și a slujit-o cu devotament, cu dăruire și pasiune, cu mintea și cu sufletul toată viața.

Ea se înscrie în galeria de marcă a intelectualilor satului nostru din veacul trecut, căci alături de scriitorul și preotul C. Nonea, învățătorii Grigore și Eugenia Cojan, Theodor Dulceanu, Toader și Maria Florea, Budu Constantin, Grigore Panaite, Grigore Vasilache și mulți alții a contribuit la formarea generațiilor care deja au adunat acum promoroacă în plete și asta înseamnă și responsabilitate, competență și pasiune în multe domenii ale vieții materiale și spirituale.

Era o învățătoare plină de voie bună, de înțelegere și tact, pricepută în a se apropia și a pătrunde în sufletele școlarilor, dar și o colegă ce știa să păstreze echilibrul, de multe ori fragil, într-un colectiv pestriț.

Arăta mereu încredere în cei din jur și era plină de solitudine. Împrăștiata cu bunăvoință și dăruire înțelepciunea adunată de-a lungul vieții, semăna în jur generozitate și gânduri frumoase, cu modestie, fără a se strădui să iasă în față.

Amintirea ei e alături de a acelor care au sădit hărnicie, bunățate, lumină și frumusețe în atâtea suflete de pe aceste meleaguri, este printre cei care „ne-au rămas respectos dragi”.

ION CÂMPEANU
(11.XII.1894 – 9.III. 1986)

Motto:

„Dorința noastră de a dăinui
e până la urmă sămânța din
brazdă „.

(V. Fluturel)

Era un bătrânel bine legat, spătos, cu un cap țuguat, cu fruntea naltă, cu păr cânepiu cândva, acum alb ca zăpada, cu un obraz smead și uscat ce arăta totdeauna ceva serios sau chiar solemn, cu niște ochi albaștri și senini, foarte vii, cu o privire directă, cu un ten roșcovan de țăran sănătos.

Înfățișarea aspră i-o dădeau sprâncenele surii, stufoase și încruntate, ochii ce te măsurau de sus până în jos curioși și neastâmpărați, mustața cenușie, mare cât o vrabie zburlită, ca pusă pe hartă și fața arămie în brazdele căreia ascunsese soarele verii ani în sir. Afișa totdeauna un zâmbet blajin, îngăduitor, puțin șugubăț, ca un țăran bine înfipt în pământul natal. Părea măcinat de setea de cunoaștere, era harnic și cuminte, robace și priceput, cu brațul neobosit, cu mintea limpede, de o sinceritate aparte, lipsită de ocolișuri. Când avea ceva de spus nu putea să tacă; era din cei cărora le umblă un păr pe limbă.

Bătrânul nu sta o clipă, umbla de colo-colo: ici plivea o buruiană, dincolo tunde o ramură, în partea cealaltă semăna, răsădea, stropea pomii sau via, îngrijea pepiniera sau stupii, lega o mlădiță altoită. Făcea asta de parcă ți-ar fi zis: „Vezi, nu am timp de poveștile tale! Dacă vrei să mă auzi, ține-te de mine și învață să faci la fel!”

La cei 85 de ani ai săi, la operație, i-a zis doctorului: „Taie, coase și dă-mi drumul că mă pun eu pe picioare. Nu te teme că încă n-am făcut comandă de o scară ce duce la cer!”

A cheltuit multă energie și pentru alții deși nu a fost atât de bogat încât să bage mereu mâna în pungă și să dea, că trecea drept zgârcit, dar a pus mintea și umărul unde și când a fost nevoie.

Când scapătă soarele și se mută din fundul zării, în geana ruginie a strugurilor îmbătați de arome se vede sclipirea luminoasă a zilei adunată în stropii îmbietori ai vinului de viață lungă, vechi ca și via, emblemă a hărniciei de un veac a unui țăran cu minte de agronom, care a înțeles că „dorința noastră de a dăinui stă până la urmă în sămânța din brazdă.”

Motto:

„Pasiunea arde, e dinamică, duce
la țință.”

(M. Malița)

ALEXANDRU CREȚU
(1869 - 1948)

Sub acest nume consemna în raportul de sfârșit de an școlar 1881/1882 învățătorul I. Nicolau de la Școala Șcheia pe primul absolvent de patru clase primare din istoria acestei școli înființate în 1872. Acest copil crescut într-o familie cu sănătoase tradiții ortodoxe fusese atras de mic de cântările bisericești, deslușindu-le prima dată în preajma unui dascăl Chirilă, și el fost ucenic de-al lui Iancu Buznea, cel care încercase pe la anii 1845 – 1850 să facă o școală pe aici.

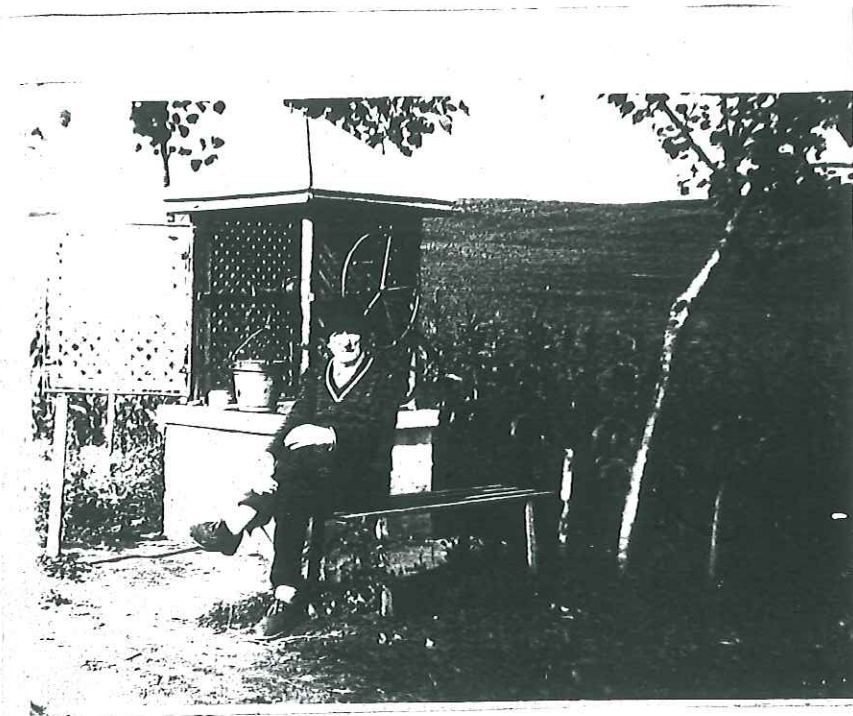
Alexandru va urma Școala de cântăreți din Iași și se va întoarce la Șcheia unde va sluji la bisericile Sf. Gheorghe și Sf. Dimitrie până la sfârșitul vieții.

Cantorul bisericesc Al. Crețu, sau cum i se zicea Alecu Crețu, avea o voce frumoasă, melodioasă, puternică și clară; era iubit și stimat de enoriași. A crescut și educat bine, frumos și sănătos cei șapte copii, în spiritul datoriei, al iubirii de patrie, al dragostei pentru frumosul din viață și artă, asigurându-le, nu cu ușurință, școlarizarea la cinci dintre ei la Școala Normală.

Dascălul Alecu Crețu era un tip primitor și un animator al multor întâlniri culturale la care participau alături de copiii săi și alți tineri intelectuali din sat.

Despe dascălul Alecu Crețu, preotul Gh. Croitoru spunea la 6 iunie 2001: „Alecu Crețu a fost un dascăl născut, nu făcut. Când am venit la Șcheia, în 1946, n-am fost primit cu flori și busuioc, ci doar el singur m-a întâmpinat. La un necaz mi-a zis hâtru: „Părințele, la Șcheia, ori ca cucul, ori ca lupul, tot acolo ajungi!” I-am remarcat mai târziu trimerile vorbelor sale de duh. Am mers amândoi în biserică și am început a sluji pe mult și pe puțin, la puțini și la mulți.

Era un dascăl deosebit de evlavios, înțelept și cinstit. Ajunsese om sărac la bătrânețe din cauza taxelor enorme plătite pentru cei cinci copii pe la școli. Cu toate acestea căsuța lui era un fel de „Bojdeucă” de-a lui Creangă, unde, mai ales vara, tinerii petreceau frumos și sănătos și unde predomina o atmosferă intelectuală de frunte pentru acea vreme. Ca dovadă sunt copiii săi, intelectuali de frunte ai satului, oameni iubitori de bine și de frumos”.

Motto:

„De omul bun și de vreme
bună nu te mai sature.”
(proverb românesc)

GRIGORE SLABU
(25.VI. 1904- 10. XI. 1989)

Meșterul popular Grigore Slabu a fost un țaran român care a învățat cum să folosească piatra acestor locuri, cum să împlinească una din marile nevoi ale acestei comunități și, din puținul agonisit de-a lungul celor 85 de ani a dăruit semenilor săi izvoare, ciușmele, fântâni, toate cu apă limpede și proaspătă ca și ospitalitatea și prietenia curată a nămolului nostru.

Nu e călător, care, cel puțin aici, să nu se oprească și să admire silueta elegantă a stațiilor de autobuz unde se ascunde de fapt gândul neliniștitor al unui suflet de om care și-a dăruit mai bine de 50 de ani pentru împlinirea unor nevoi ale oamenilor, nevoi ce azi ar trebui să stea mai mult în atenția mai marilor de pe aceste locuri, în sensul tratării lor cu mai mult respect și cu mai multă considerație.

Nu e drumeț, fie el în vârstă sau un copil, să nu se oprească să-și astâmpere setea și care să nu remarce trăsăturile dălții gravate în piatră sau marmură, uneori stângaci, însă simplu, concis, creștinește, modest, cu demnitate: „Spri pominire Grigori și Maria Slabu”, după care să urmeze anii 1953, 1966, 1971, 1980, 1981, 1983, 1984, 1985, 1989...

Așa a înțeles meșterul pietrar, țaranul izvoditor de binefacere pentru cei din jur, că în asta stă trăinicia unui neam. Astfel înfruntă timpul țaranul care în pauzele dintre campanii mai zidește un pod, aduce la lumina zilei un izvor, cioplește o cruce, înalță un altar, pune temelia unei case, sapă o fântână, un beci, ori migălește cu dalta piatra spre a trece „dincolo” numele robilor lui Dumnezeu înscrisi simplu pe ea alături de o floare, o stea, o pasăre, o frunză, poate și un cântec, dar și o semnătură: „Lucr. Gr. Slabu”.

A rămas în amintirea sătenilor omul harnic, săritor, sfătos, cumpătat, bun și generos, modest și mai ales foarte discret. N-a uitat să dea „parașa” și altora mai tineri care n-au decât „să-l întrecă”.

Pentru toate îi este de ajuns „mulțămirea oamenilor”, bucuria de a ști că-i „vor pomeni numele când nu va mai fi”.

NECULAI IACOB
(13.V. 1908—26. V. 1994)

Motto:

„Nu trece pe lângă o fântână fără
s-o mângâi măcar cu privirea.”
(V. Fluturel)

Neculai Iacob a fost un țăran simplu și obișnuit al acestor locuri. S-a născut, a trăit și a muncit pe aceste meleaguri până când l-au luat la oaste. A venit războiul și a trebuit să-și facă și el datoria față de țară. A plecat pe front ca cercetaș, iar în înclăstarea sângeroasă de la Țiganca, un obuz l-a acoperit și l-a lăsat fără o mână. Ca să-și asigure traiul a trebuit să muncească din greu în pietrăria Zupăita după ce s-a întors acasă.

Aici, în inima pietrăriei, a săpat în stâncă realizând o fântână cu apă rece și bună de băut. Prin truda sa a mai făcut și patru ciușmele care să astâmpere setea trecătorilor.

La intrarea în satul Șcheia te întâmpină strădania plină de binecuvântare a lui moș Neculai Iacob: ciușmeaua, o binefacere pentru călători și pentru animale.

Oamenii povestesc că la moartea sa, petrecută într-una din zilele unei secete mari și prelungite, ca din senin a început o ploaie liniștită care a ținut trei zile.

Așa a răsplătit Dumnezeu faptele bune și strădania lui moș Neculai Iacob de a aduce apa la îndemâna oamenilor și animalelor.

Acești oameni care și-au săpat uneori cu stângăcie numele pe ciușmelele sau pe fântânile pe care le-au făcut au avut inimi ce au știut a vibra dureros la ceea ce au înțeles ei că înseamnă frumos și bine. Îndemnul poetului V. Fluturel de a „nu trece pe lângă o fântână fără s-o mângâi măcar cu privirea”, varsă admirație și înțelepciune în sufletele noastre față de acei înaintași care au găsit timpul și puterea de a veni în întâmpinarea unor nevoi acute ale comunității.

O picătură de amărăciune îți încarcă sufletul când vezi neputincios cum se strică sau se batjocorește azi ceea ce ieri au clădit cu trudă și cu sacrificii, cu dragoste și cu dăruire unii oameni săraci și simpli, cu o singură mână...

M. Nastasă, „Cântec despre frumusețe”, Șcheia 2003;
Rev. „Movila lui Faur”, nr. 1_8, Șcheia, 2005_2006.

II. CONTINUITATE LIRICĂ

BALADA BOBULUI DE GRĂU

Te semănam cu suflet an de an
Cu mult-nainte de venirea lui Traian!
Te îngrijeam cu trudă și nu doar zece luni,
Te apăram cu brațul sau prin rugăciuni;
Te-nghesuiam cu veselie într-un sac
Cu gândul încolțit într-o cunună de colac;
Te sfărâmam cu pietre, te prefăceam în praf
Și praful ți-l muiam cu sare și cu apă,
Te frământam cu mâinile crăpate de la sapă,
Te așteptam să crești, să umpli o copaie,
Te azvârleam pe-o vatră-nfierbântată de văpaie....
Te smulgeam pâine din cuptor, bălaie!
Îți frângeam rumeneala aromată, aburindă
Și în sfârșit, te aruncam în gura cea flămândă,
Sau te-așezam pios pe mijlocul de masă
În fiecare zi și-n fiecare casă;
Iar oaspeților dragi, în zi de sărbătoare
Te întindeam pe un ștergar alături de sare...

Asta-ți este trudnica poveste
Știută bine pe meleagurile-aceste.

... Și-un bob de gând, pios, senin, curat,
De veacuri vechi pe-aici s-a semănat
Pe-ogorul minților avide și neprihănite,
Să crească drepte, bine cumpănite,
Să pună-n tron mereu sudoarea frunții,
S-ascută gândul și să spargă munții,
Să-mbrățișeze neamul în zi de sărbătoare,
Să zăbovească încântat de-o floare,
Să-i fie inima o strună de vioară
Și să vibreze la ce-a fost odinioară...
Să știe să sporească darul omeniei,
S-alunge și din ochi sămânța dușmăniei,
Să intre-n suflete, așa, ca o lumină,
Alături de tot ce face viața plină!

Dar prețul tău, ca și al bobului curat
Să nu fie făcut de cel ce nu-i chemat
Și se-nfrățește des cu cel interesat,
C-atuncea, culmea! Boabelor, deși vă fac,
Eu, truditul vostru, rămân mereu sărac!

MIHAI NASTASĂ

DULCE BUCOVINĂ

*Frumoasă, dulce Bucovină,
Ruptă brutal din trup matern,
Îndoliată ești, regină,
Și doina ta e dor etern.*

*Pământu-ți simte românește,
Izvoru-ți murmură la fel;
Și-n foșnet codrul român este!
Avem un gând, avem un țel.*

*Frumoasă, dulce Bucovină,
Al mamei noastre mândru plai,
Oftezi și inima-ți suspină
În românescul dulce grai.*

*În cuget, suflet și simțire
Aștepți minunea ca-ntr-o zi
Cu bucurie, cu iubire
La sân de mamă să revii!*

EUGENIA COJAN

POETULUI

*Mândria poeziei noastre,
Azi numărat între titani!
Ești drept în ale tale slove,
Ești admirat chiar de dușmani.*

*Patriotismul tău ne-nvață
Și în același timp ne doare,
Căci am uitat ce-i demn în viață,
Ce-i suflet, ce-i frumos și moare!*

*În versul tău este trăire
De viață, lume și frumos
Și-atât de multă dăruire
De gând curat, de gând duios!*

INECHIVALENȚĂ

O liniște de bronz
Este un parametru de stare
Al unei lumi de bronz
În aceeași măsură în care
O liniște de argint
Este un parametru de stare
Al unei lumi de argint,
Amândouă pierdute
Undeva prin spațiu
De aceea, în limbaj matematic
Se spune că sunt echivalente.
O iubire
Nu poate fi vreodată egală
— Dacă, practic vorbind —
Putem pomeni de așa ceva...
Cu o altă iubire, a altcuiva,
Amândouă pierdute
Undeva
Pe o planetă albastră;
De aceea
Sufletele oamenilor
Niciodată nu vor fi
Identice.

CA UN VIS UITAT

Ca un vis uitat plânge dragostea în noi;
Amintirea ta sfâșie nostalgia tăcerii,
A tăinuitului suflet, acum cufundat în
Moarte...
Ca- ntr-un vis superb încrustat în mii de roze
Am trăit împreună universuri efemere
De lumini și noapte fiindu-ne reciproc
Absolutul...
Ca- ntr-un vis curat, șansa noastră de a iubi
Pentru prima și ultima oară cu adevărat
Ni s-a înfățișat sub zodia Preafericitului
Ioan...
Noi... Undă de coșmar. A răsărit repede,
Vis superb, curat, efemer însă;
Acum ca un vis uitat, dragostea noastră
Plânge...

ADRIAN NASTASĂ

NOAPTE

Cu ochii cuprind înserarea
Ce-și varsă descântecul rece
Pe ziua ce-acum se petrece
Și-ncet, mă cuprinde uitarea.
Și-n freamătul nopții ce vine
În liniștea orelor scurse
Găsesc înțelesuri ascunse
Dând gândului-ndemn către tine.
Deodată, în calmul simetric,
Sporind frământările clipei,
Tresare, cu gestul aripei,
Un șopot ușor, lin, profetic.
Acorduri prelungi de vioară
Împart întinericu-n două,
Și-n ceruri, deși poate plouă,
Lucește o lună fecioară.
Clepsidra măsoară tăcerea
Lăsată de stingerea nopții
Lovită de marginea bolții
C-un sunet ce iscă plăcerea.
Și-n noaptea aceasta firească,
De smoală topită și aur
Aș vrea să fim noi... pe un plaur...
Doar noi, într-o lume cerească!
Iar apele piardă-ne mersul,
Să pierdem o clipă din lume,
Und-valuri s-or stinge în spume
Goli-vom din noi universul.
O, lume, cum stai împotriva
La mii de-mpiniri și de visuri!
Idei domolești, necuprinsuri,
Și viața o faci prea pasivă.

CUVÂNTUL

Prin cuvinte redau săgeata de idei,
Apoi o țes după înțeles
Pentru a întruchipa gândul ales.
Încep să redactez folosind
Cuvinte, propoziții, fraze, texte,
Până se încheagă o poveste.
Ce fel de poveste?
Adevărate, culese firește
Din viața oamenilor, toate.
Povești de ieri, povești de azi,
Unele hazlii, altele pline de necaz.
Oricum sunt, în toate
Descoperim generozitate.
Dacă-mi îngăduiți să aleg
Prefer poveștile de ieri!
Le scriu cu multă simpatie.
Aici e întrupată omenia.
Cuvintele pentru mine
Rămân sfinte,
Cu ele mă-nțeleg; de fapt,
Fără a încheia vreun pact...

E PRIMĂVARĂ

S-ar crede că e prea timpuriu
Ca primăvara s-o descriu,
Întrucât fiorul soarelui se simte
Și boarea vântului călduț e pretutindeni,
Iar la sărutul lor, de sub pământ,
Un gingaș ghiocel își face vânt,
Un firicel de iarbă refăcut,
Un fluturaș mai bine dezmorțit
I se alătură timid.
Evident că Primăvara a sosit!

SUBLIMUL

Ce nume poartă florile
Din grădina mea?
Dumnezeu le-a numit așa.
El le-a semănat,
Iar eu cu lacrimi le-am udat
Că am vrut să fiu una din ea...
Să am cel puțin o zi
Iubirea Sa.

ANA LAZĂR ROȘCA

SATULE

Când privirea către tine se înclină
Îți scriu versuri purtătoare de lumină.
Cândva ai fost bucuria mea...

Dealul, pădurea și izvorul
Mi-au tămăduit întotdeauna dorul.
Hotărâtă sunt la tine să mă-ntorc,
Să sorb murmur de izvor,
Inima să-mi reânvie,
Să-mi închin sufletul ție!

Cu forțe noi voi răzbate
Și temei voi pune-n toate,
Căci la tine-i primăvară
Și prin case și pe-afară.
Suferința va dispărea,
Iar nădejdea-i protectoare!

CÂNTEC

*Mult dorită lună mai
Soare și avânt ne dai,
Zări albastre, cer curat
Și văzduh înmiresmat!*

*Păsări cântă, te trezesc,
Rândunele ciripesc
Și din seară până-n zori
Cântă iar privighetori.*

*Flori culegem fir cu fir,
Roșii, mari, de trandafir
Și-ale lumii raze dulci
De pe dealuri, văi și lunci.*

*Libelula zboară lin,
Armonia-i pe deplin,
Cerul e înseninat,
Tot pământul luminat.*

E VARĂ

*Totu-i soare și lumină,
A sosit vara senină!
După o absență dată
În văpăi iar se arată,
Într-o gamă de culori
Gătită de sărbători
Ca un câmp frumos cu flori!*

*Soarele ne dă binețe
Și ne-aduce frumusețe;
Iar cu razele lui dulci
Sărut-ogoare și lunci.
Țarina de mult l-așteaptă,
Lanul rodul i-l arată
Așteptând secerătorii
Să-l așeze-n clăi feciorii.*

ÎNTOARCE-TE !

(De ziua teiului)

*Întoarce-te, poet pribeag, nedespărțit
De-al tău noian de gânduri; negreșit*

*Al tău crez ne-a însuflețit
Că a ta lume nu te-a părăsit.
Te așteptăm cu-aceiași dor nemărginit
Pe aceeași cale pășind!*

Întoarce-te!

*Te plânge codrul desfrunzit,
Lipsit de-al păsărilor ciripit;
Te cheamă lanul pustiit,
Florile în degradare,
Marea-n tulburare
Și iubita îngândurată...
De-al seninului zor deșteaptă
La izvoare te așteaptă.*

*De te-ntorci cu ale tale dulci cuvinte,
Va reânvia plaiul dinainte:
Cu flori la izvoare,
Miei pe răzoare,
Sămănători harnici pe ogoare
Ce răstoarnă adâncă brazdă
În cântec de ciocârlie, de privighetoare.*

*Și slova ta, ca mai înainte
O vom înălța spre cer,
Cu glasuri dulci, prin imnuri sfinte,
Că prin lumina versurilor tale
Ai călcat înșelăciunea
Și lumea a vădit înșelăciunea.*

*Azi țara-n strai de sărbătoare
Îți întâmpină cu zâmbete
Marea aniversare.*

*De te-ntorci, totul va străluci
Cum ți-ai dorit, precum luceferii;
Că a ta poezie cuprinzătoare,
Cu farmec sfânt, emană lumină
Și a rămas ecou de izvoare
Făcându-te cunoscut
Sub Sfântul Soare!*

Întoarce-te!

În a ta lumede vise!

NOI

Priveam în mări fără de fund
opace, grele.
Mi-au împresurat sufletul
cu cercuri nevăzute, nesimțite.
Mă absorb în adâncuri,
Mă dizolv în celule.
Ne contopim.
Totul dispare.
Doar noi Doi
în Univers.
Nimic nu mai încapem între.
Suntem o ființă
Unică, indisolubilă.
Se-ntinde mare, acoperă totul.
Numai e timp.
Ce e timpul?

GENEZĂ

Te-ai născut bucată,
Plămădit de soartă
Din carne de lut
Și-al apei sărut.

Sâmbure de aur,
Sâmbure de vis,
Din țării, tezaur
El ți l-a trimis.

Primește-l țărână
Cu inima bună.
Ajută-l să crească
Mereu să-nflorească.

Ridică-te humă
Născută din mumă,
Sfințită de lumină,
Nemuritoare tină.

MĂLINA CIUMAȘU RÂMBU

AGONIE ÎNTRERUPTĂ

Suflete pierdut în labirinte
nesfârșite, nedefinite,
chinuilncet și răbdător,
zdrobit de tic-tacul monoton
pe care nu-l mai simți,
rătăcind înebunit
prin ceața groasă
a unor lucruri neștiute.
Te pierzi, te înconvoi de spaimă.
Nu știi cum să denumești
ceea ce vezi, ce simți...
Pentru că nu vezi, nu simți.
Totul e întuneric nedeslușit,
fantasme, năluci fără formă,
fără culoare, fără miros.
Nu poți, nu știi să te ajuți.
Pentru prima dată asigii
nepăsător la anularea ta emmentă
de către un Minotaur pe care
nu ai cum să-l identifici.
Dar în aceste zvârcoliri de agonie
vezi lumina palidă, mică.
De-abia pâlpâie, dar există!
Ai văzut-o! E SPERANȚA!
Ești salvat. Firul Ariadnei te-a găsit. E al tău.
Ai învins fiara minoică.

EU

Mă doare ,mlădios sângele
scurs din mâna cu care
salut primăvara
ca gladiator
înfipt adânc în pământ
sănătos și înconjurat
de plopii fără soț;
mă doare verticalul piept
ce-l țin înfășurat
în ore
în trupuri de cuvinte
ce exprimă
scurgerea din viață
a anotimpului;
mă prefac a călca peste
zburătoarele păsări
cu aripile pregătite
din vreme
pentru om,
și -mi amintesc,
din nou,
de sângele scurs,
primăvara,
ca protest la naștere a
timpului.

ȚIE

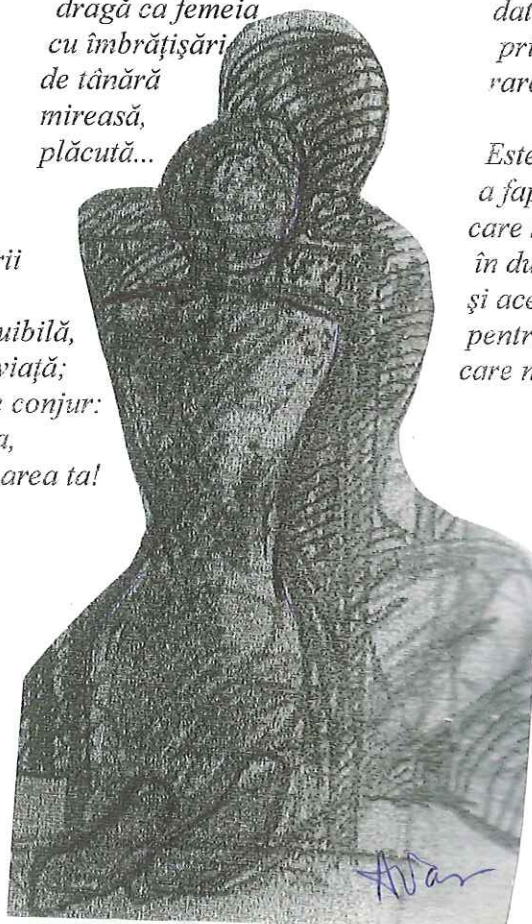
Înăuntrul tău,
și în toată făptura ta,
există siguranța iubirii
de mâine;
de aceea mă simt locuibilă,
atentă și cu poftă de viață;
din această cauză, te conjur:
Atinge-mă cu privirea,
Sau măcar cu exclamarea ta!

ANA VERONICA VORONEANU

NOI

Am tăcut și se auzea poezia
lichidă și caldă,
senină ca cerurile,
anevoioasă,
dragă ca femeia
cu îmbrățișări
de tânără
mireasă,
plăcută...

EL

Se chema „el”,
era din mine,
plângea și scria:
eliberează-mă,
dar nu mă lăsa
la greu și la bine.

COLIND

Înapoia mea și
într-un fel anume
al meu,
stă și există sufletul,
pe care dacă îl scriu
frumos
într-un nume de copac,
mă colindă în stea de stea
și față către față.

A POEZII

A poezi sau a face poezie
este ceva care nu poate fi
dat afară, care vorbește
prin gânduri, prin semne,
rareori prin cuvinte...

Este darea de seamă
a faptelor, a lucrurilor,
care se preschimbă
în durere, în suferință;
și acel ceva poate fi fatal
pentru o inimă
care nu rămâne deschisă
VERBULUI
în general.

CAPITOLUL VI

HAZ DE NECAZ

I. SCURTISME

— *Ionele, compunerea ta despre câine seamănă foarte bine cu cea a fratelui tău!*
— *Cred și eu, doar avem același câine!*

— *Denumeste patru animale sălbatice!*
— *Trei tigri și un leu.*

— *Dacă eu stau cu fața spre E, ce punct cardinal va fi în spatele meu?*
— *Umbra dumneavoastră!*

— *Ce se vede deasupra noastră când e vreme frumoasă?*
— *Cerul senin, soarele...*
— *Dar când plouă?*
— *Umbrela!*

— *Profesore, au intrat hoții în bibliotecă!*
— *Da? Și ce carte citesc?*

— *De ce gen este substantivul „ou”?*
— *Va fi masculin sau feminin după cum va ieși din el un pui sau o puicuță!*

— *Care sunt dinții care apar ultimii?*
— *Cei falși, domnule!*

— *Lucrarea ta este plină de greșeli. Mă simt obligat să-l anunț pe tatăl tău.*
— *Nu vă mai faceți griji, domnule profesor! El a scris-o!*

— *Care este funcția ficatului?*
— *Circulația sângelui, domnule.*
— *Atunci care mai este funcția inimii?*
— *Dragostea, domnule!*

— *Ce se întâmplă când dai drumul unei săgeți din arc?*
— *Face... zmac!*

— *Dacă tai un cartof în două, ce obținem?*
— *Două jumătăți!*

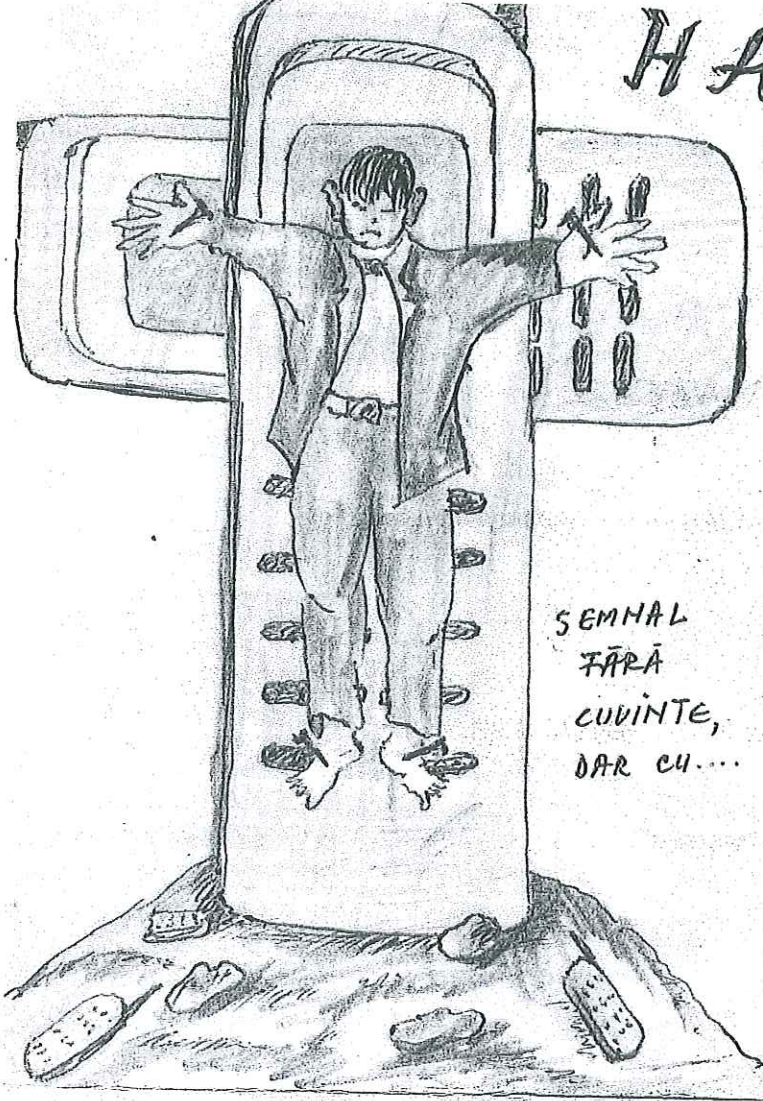
— *Dacă le tai și pe acestea în două?*
— *Sferturi!*

— *Și dacă și pe acestea le tai în două, ce obținem?*
— *Cartofi prăjiți, domnule!*

HAI de ... NEVOIE

NU VAD UNDE SCARIE

SEMNAL
FARA
CUVINTE,
DAR CU...

STATI BINE?

... SI DACA MA TREZESC?!?

- _ *Pălăria asta vă vine așa de bine, ca o mănușă!*
 _ *Exact! N-aveți una care să-mi vină ca o pălărie?*

- _ *Meștere, mi-ai făcut pantalonii prea scurți!*
 _ *Ba nu, aveți dumneavoastră picioarele prea lungi!*

- _ *De ce ai cămașa așa de ruptă, Bulă?*
 _ *Ne-am jucat de-a Alimentara și eu am fost... șvaițerul!*

- _ *Marie, fereastra asta e atât de murdară încât nu se mai vede nimic afară!*
 _ *Dar doamnă, ca să priviți în stradă puteți deschide fereastra!*

- _ *Am văzut-o ieri pe soția ta pe stradă. Cred că e bolnavă căci tușea de se uita lumea toată după dânsa.*
 _ *Oo! Fii pe pace! A îmbrăcat o rochie nouă!*

- _ *Dragă, când eram tânără eram chiar foarte urâtă!*
 _ *Și... cum ai reușit să te conservi așa de bine?*

- _ *Mă dor așa de tare dinții...*
 _ *Ți-am spus să nu-i mai pui seara în apă rece!*

- _ *Ce-ați face în locul meu dacă v-ar bate soțul în fiecare zi?*
 _ *I-aș da la fiecare prânz o mâncare de ciuperci. Nu se știe niciodată...*

- _ *Ia spune tu, micuțule, cine știe tot, cine vede tot, cine aude tot?*
 _ *Vecina!*

- _ *De ce doarme cu ochelarii?*
 _ *Ca să vadă mai bine visele!*

- _ *Domnule polițist, acum cinci minute mi-a smuls un hoț ceasul de la mână!*
 _ *De ce nu ați strigat după ajutor?*
 _ *Mi-a fost frică să deschid gura. Am patru dinți de aur!*

- _ *După operația de apendicită am slăbit 15 kilograme!*
 _ *Nu mai spune! Nu-mi închipuiam că apendicita poate cântări atât de mult!*

- _ *Știi care e deosebirea dintre un om și o cămilă?*
 _ *Cămila poate să lucreze o săptămână fără să bea, dar omul bea o săptămână fără să lucreze!*

- _ *Adesea în vis mă văd profesor. Ce să fac să dispară visul?*
 _ *Să dormi mai puțin!*

POVESTEA VORBEI

Omului i s-a dat o scânteie stelară: râsul!

E bine să te străduiești a râde de toate de teamă să nu izbucnești în plâns.

Cel mai bine ar fi să ne străduim cât mai mult ca în loc de altceva mai bun să sporim râsul pe cap de locuitor, căci cu producția îi așteptăm pe alții, din alte părți.

E bine să râzi de întâmplările omenesti căci stăruind în așa ceva vei fi răsplătit, de nu aici, sigur în lumile cerești.

Pentru cei cu umor prostia a fost dintotdeauna cel mai urât dintre fenomenele negative.

Asemănarea dintre un purcel de lapte și un tip proaspăt promovat într-o funcție e că după o vreme, amândoi devin porci.

Spune-i prostului orice și te va crede; numai că e prost să nu-i spui pentru că nu ai cum să-i demonstrezi.

Să te ferești de bou din față, de cal din spate, iar de prost din toate părțile. Dar poți?

Hăurile incompetenței și ale prostiei sunt fără de sfârșit.

Mediocritatea ca și prostia e vicleană și descurcăreață, în timp ce inteligența și cinstea trag ponoasele și sunt puse la zid.

Coaliția dintre prostie și nebunie este foarte periculoasă.

Greu se mai scapă de proști, mai ales când au luat o lozincă în brațe!

Proștii ies în pielea goală din baie să se știe că este vorba despre ei.

Proștii și prefăcuții sar repede în sania puterii ca să poată vedea lumea de sus.

Cel mai trist e că se găsesc mulți nătărăi care să creadă și prostiile mari.

Nu se știe cu exactitate dacă prostul nu are minte deloc, sau are destul de puțină, însă cu siguranță îi lipsește simțul umorului. El nu râde ca să poată fi om serios.

Cică vestitul matematician grec Pitagora, descoperind renumita lui teoremă, de bucurie ar fi organizat o petrecere cu foarte mulți invitați. Pentru această petrecere a trebuit să sacrifice o mie de boi...

De atunci, ori de câte ori apare câte ceva nou, boiul sunt primii care intră în ... meliniște!

V. Daria

II. PARODII

NEDUMERIRE

*E lung pământul, bre, și lat,
Ba-i și rotund, trapez, pătrat,
Triunghi, sărac sau chiar bogat,
Pârloagă sau toloacă-n sat.*

Dar măsurat!

*Unde coltucu-i micșorat
S-aud înjurături îndat,
Cumva de e mai lung, mai lat,
Se tace mălc, nu-i indicat*

De măsurat.

*Dar când oricare babă-n sat
Are ceva de comentat
Știind c-a ruginit pe hat
Ea l-a ferit, tu l-ai mutat!*

Îi măsurat?

*Strânge pământul cumpărat
Și cel vândut și nchăriat,
Socote-l pe cel arendat,
Adaugă-l pe cel uitat,*

Dar măsurat!

*Care măsur-ai adoptat
De m-ai împins și m-ai mutat
Din cuib în loc înstrăinat,
Din loc mănos în loc uscat?*

Ce... măsurat?

*Speranțe mari am căpătat
Văzând sistemul aplicat;
Insă măsură ce-ai măsurat!
Și eu, când stau la mine-n hat?*

În ce... văleat?

LEGE, LEGE FĂRDELEGE

Lume, lume! Mare și multă grădină mai ai!

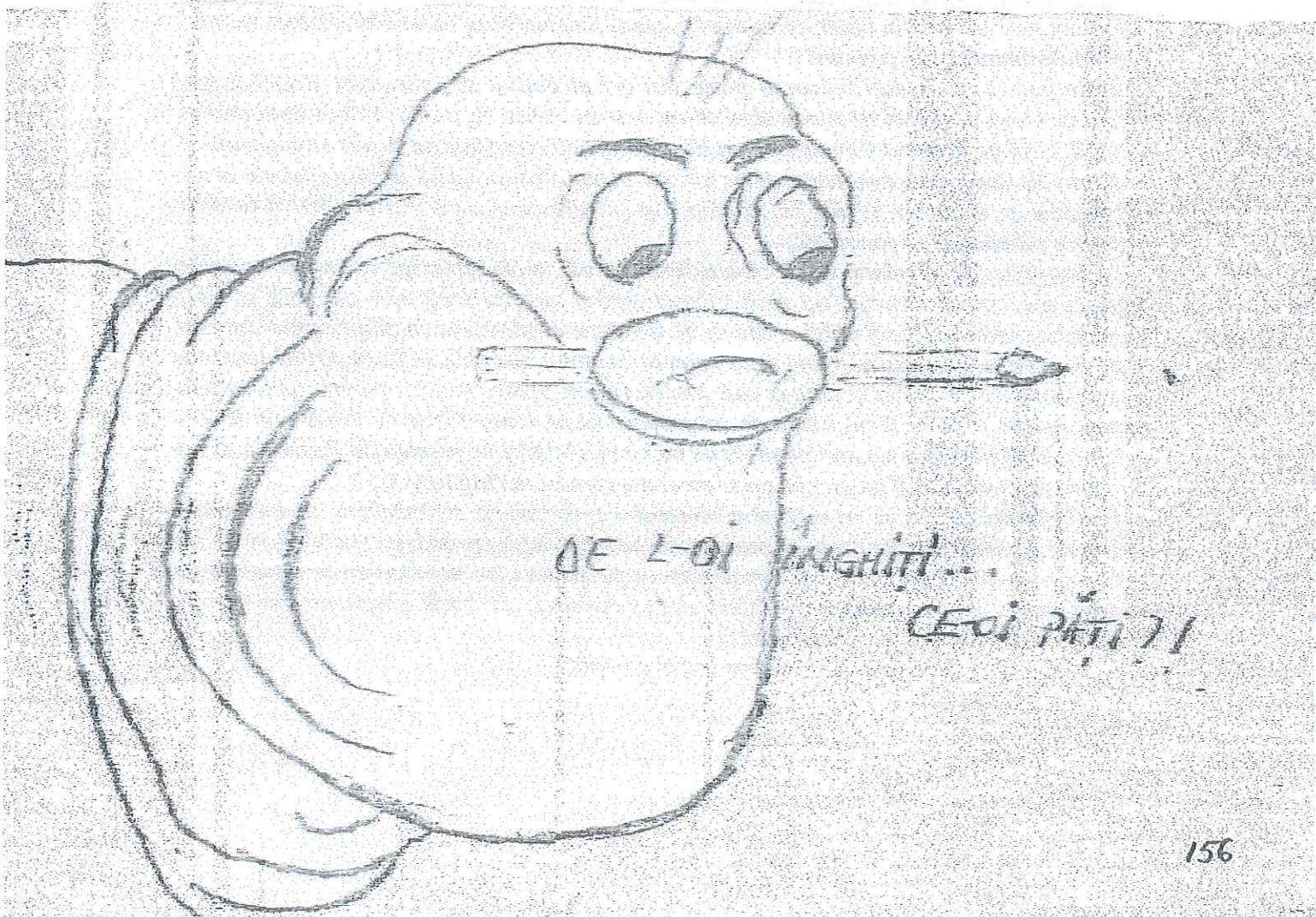
Ai adunat în ea din orașe și sate multe și mari capete rotunde, pătrate, în colțuri și țuguiate! Ai scornit o lege ce s-a vrut binevenită, însă rău aplicată și răstălmăcită, încât cei vii nu mai pot trăi în tihnă, tulburând până și binemeritata odihnă a celor ce nu mai sunt decât amintiri sau pământ!

Ar trebui să vă sculați măcar o parte din cei plecați și să îndreptați strâmbătatea făcută cu bună știință de unul sau altul ce-au avut misiunea de a întocmi așa zisul titlu și să aibă și rol de arbitru! Cei care acum bine trăiți l-ați cumpărat pe lovele și gogonele și l-ați vândut după cum v-a plăcut și pe cât ați putut! L-ați cerut să scrie pe hârtie orice gogomanie și acum ne mirăm că stăpânim și administrăm câte trei sau patru același coltuc de pământ de la răposatu!

Că s-a mutat și pământul după cum a bătut vântul, s-au schimbat vecinii și hotarele după cum au picat zarurile; ați golit sau ați umplut tarlaua după cum s-a golit sau s-a umplut teșchereaua; v-ați subțiat sau v-ați îngrășat după mărimea peșcheșului dat sau luat; ba o parte cu spete mai late și cu neamuri mai sus cocoțate să fie siguri de toate au pus câte-o pilă să înalțe și câte-o vilă pentru fete și pentru feciori, pentru amante sau pentru nurori și și-au făcut titluri de proprietate în mai multe rate de două sau de trei ori! Așa devălmășie nu s-a mai pomenit pe nici o moșie, nici pe vremea lui Pazvante sau a lui Vodă Lăcustă, decât pe aici, pe unde mintea a rămas mai îngustă!

Fie-i țărâna ... așa că ne-a lăsat o moștenire grea: multă strâmbătate, multe capete sparte, de cheituit nervi, timp și parale, de scârțâit ușile primăriei, poliției și pe la tribunale, de făcut cozi lungi și obositoare la policlinici, pe coridoare, de curat pe la avocați mulți care plăcoame în arătămii sau în bidoane, de picat peduri anemiate prin spitale și multe, multe, alte angorale!

... Când or învia străbunii se vor liniști nebulii...

POVESTEA LUI ARIPĂ FRÂNTĂ

(basm modern cosmetizat)

Într-o țară și-ntr-o vară în care plopul făcea mere și răchita micșunele hălăduia nepăsător de la o zi la alta într-un mușuroi un soi de furnicar visător. Mai toată ziua și-o petrecea dospind la soare și gândind cum ar putea să-i crească și lui aripi, sau măcar o aripă mai mare.

Tot cercetând prin toate cotloanele labirintului din subsolul mușuroiului plin cu ouă descoperi fără zăbavă o sursă de informare nouă. Astfel începu să navigheze pe internet până ce dădu de o adresă expresă care suna cu dublu v, dublu v, dublu v, punct, mai multe puncte... înțelept. A făcut conexiunile cu această adresă atât de expresă de la care a împrumutat imediat... și în grabă leacul de creștere și implementare a unor aripi mai mari decât a tuturor furnicilor sau muștelor din dumbravă după o metodă nouă direct din ouă.

I-a venit mai la îndemână să se ia după o muscă nu prea bătrână, însă cu experiență în cultura de rapiță, pelin, rozmarin și ciulini ce țin de agricultură făcută acum și-n câmpie și pe dealuri pleșuve plantate cândva cu pomi și cu vie razachie. I-a urmat mai multă vreme zborul bâzâitor, fără motor, vizibil, dar care consuma combustibil — peste întreg soborul locatarilor mușuroaielor presărate prin munți, dealuri și câmpii din sate, și, antrenându-se zi de zi după un program de pregătire sponsorizat în bine de mai multe firme dezinteresate și străine a observat, nu fără mirare că oul în care dospea era mult mai mare. Avea deci speranțe — primea și creanțe mari și bune — și trecând ușor prin stadiile de nimfă și de pupă era convins că va ieși cu aripi mari în lume și va face pe mulți să se bucure căci va fi fluture!

De bucurie a organizat tot natul o sindrofie mișto și cu multă veselie stropită cu razachie, dar pe veresie. La sfârșit, făcând apelul, le-a zis osânditorilor de tot felul „Să trăiți bine” și azi (dar mâine?), apoi și-a luat zborul ca tot călătorul plecând prin lume să facă fapte bune, înălțându-se spre soare și plutind peste păduri și ogoare, mai sărutând când și când câte-o blondină crescută în cine știe ce grădină, sau câte o floare, așa ca să se bucure că doar era fluture.

Ca orice Făt din poveste s-a plimbat peste plaiuri măiestre, a colindat lumea în lung și-n lat adunând de toate și devenind bogat (niște șoapte spun că peste noapte!), a văzut multe, mari și mărunte și a aflat fără veste, chiar ca în poveste, că din această cauză și fără pauză a început să-i crească așa, cam în pripă, numai pe dreapta, mare și lată, o singură aripă.

Și sub aripa asta mare și protectoare au început a se mișca din nou ogoare de la soare-apune spre soare-răsare și lumea nebună, pe soare și lună, să sară iarnă și vară din mahala către vâlcea căutând o pilă de construit o vilă spre a scăpa de stres și de smog și de a lua o gură de aer curat și nepoluat la umbră de stog.

De-atunci îndată porcii s-au porcit, oile-au stărpit, puicuțele s-au lăsat de clocit, vacile au înebunit, boii s-au boierit, măgarii nu se știe ce-au mai devenit, caii s-au transformat, s-au înstrăinat și s-au motorizat devenind, măi vere, numai cai putere cu străluciri noi de sute de mii de euro!

Se vede treaba că respectabila aripă crescută în pripă l-a ajutat să zboare planat de la mușuroi până la palat și să urce într-o vară până-n vârful pe scară. Din vârful de palat

a plouat peste sat din aripa binefăcătoare nu ploaie cu soare sau ploaie cu rouă ci ploaie cu ouă încât au răsărit din orice mușuroi prăpădit tot floricele, nepoți și nepoțele, veri, verișoare, cucoane care au primit cu dărnicie niște bomboane învelite în hârtie mai scumpă și cu lustru mare, adusă de peste hotare în cartoane de milioane, (da, căci pădurea noastră-i gata, Ioane!) numite cupoane. Toți truditonii de la sate și agricultorii de la etajele unu la șapte s-au întrecut în a strânge cartoane cu sacul și a le da la... altul! Vremurile fiind ceva mai tulburi și mai grele le-au mai dat și pe lovele, pe daravele și gogonele.

Văzând Fătul așa ceva a-nceput a se supăra și iar a zbura tot pe deasupra și seama a lua că recolta-i nașpa! De mânie multă a propus economii la burtă și ca recomandare la orice preț mai mare. Ca să aibă crezământ a încercat să coboare cu tot cu sponsori ca niște călători și vizitatori pe pământ. Însă vai! Ce nedreptate, că avu parte de o aterizare mai forțată și s-a ales cu aripa cea dreaptă și mare cam șifonată și puțin crăpată, iar insoțitorii împrăstiați prin vlašcă, unii ca racul, alții ca știuca și ceilalți... broască! De-atunci, e vizibil, n-are combustibil și stă și așteaptă o cale mai dreaptă întrebând prin lume: "Mai trăiți, bre, bine?"

Cum multe răspunsuri nu sunt, cum motorul nu merge cu... vânt ați înțeles că aripa cea mare ... s-a frânt.

.....
Dacă aș fi meșter în a ticlui povești după schema veche și după ureche aș inventa negreșit un sfârșit frumos și fericit la poveste, nu așa cum este.

Dar nefiind decât un povesteaș codaș la oraș și din lumea mai nouă, c u mâna pe inimă spun vouă că de când aripa și-a frânt tși a căzut pe pământ, strigă, nimeni nu-l aude, nici pământul nu răspunde. Unii spun că pe internet la o adresă expresă _ e o asigurare perfectă că e secretă _ se zice că după ce a căzut pe pământ și fluturașul aripa și-a frânt, el a văzut într-o seară cum natul îl împresoară și de frică a strigat cu glas înalt și mirat la lume: „Mai trăiți?... Bine!”

Și-am încălecat pe-o jumătate de prăjină și v-am spus o jumătate de minciună.

JOS PĂLĂRIA !

Să termine-alergătura (răvașe)

Și să-nceapă comedia,

Strig-Ion de-i crapă gura:

_ Haide, fă, dă-i pălăria!

Lumea vrei să nu te știe

Dacă zaci de insomnie

Sau ți-e rău de la beție?

Targi pe ochi o pălărie!

Dacă-ncerci cumva să numeri

Taxe-o sută și o mie,

Nu-ți mai stă capul pe umeri,

S-ascunde sub pălărie!

Tot românul povestește

Că la chef se dă în vânt;

Dar de-i... scurt atunci trântește

Pălăria de pământ!

E bine când te-mpaci

Cu gândul sau cu slujba ta;

Dar ia spune, ce te faci

Dacă pălăria-i... grea?

Supărat de data asta

Nu-i c-au spart bucătăria

Și i-au necinsit nevasta,

Ci... i-au turtit pălăria!

E o boală fudulia _

Îmi zicea mai ieri vecinul.

Vezi dacă și-a făcut plimul?

Nu-și mai saltă pălăria!

Toți am vrut la -mpărăție

Mai mult cap, nu pălărie...

Dar se pare, mări copii,

Că nu-i cap, ci-s... pălării!

POMANA

PORCUŢI

SĂ FII
SĂNĂTOSI!

EUROPA

POFTA
BUNA

Cost. Sîgorean

ȘEDINȚĂ ORDINARĂ

— Ce-o fi aici, că-i strașnică lumină,
Se vede, bre, de parcă-i lună plină
Și drumu-i galben tot, stropit cu tină!

— Dar ce, te crezi în sat la noi
Să cazi în gropi mergând pe lângă boi?
Aici e primăria, mă, consilierii, dar și... noi!

— Apoi Vasile, tu să nu te legi de noi
Că tata mare a adus în C.A.P. și boi,
Și car și plug și vacă, ba și oi
Și-acum la spargere a luat -napoi,
Ia, vezi și tu, niciun... știulete de popșoi!

— Tu, bre Ilie, văd că ești cam... surd.
Eu nu vorbeam de iștea care-au rupt
Numai în două toată averea statului
După ureche, sau așa, pe veresie,
Cu" ia și tu și dă-mi și mie",
Ci doar de cei din sală, cu roful deputatului.

— Că bine zici, Vasile, mai toți gândesc haihui!

— Hai, taci și tu o clipă, nu trâncăni, Ilie
Ai și uitat? Aici suntem la primărie!

— Păi... da, că cel mai des ei merg la berărie!

— Ilie, fii atent, începe-acuș ședința.
Eu mă zbunghesc, iar tu să-ți dai silința
Să stai chirpic sub geam, colo, la sala mare,
Ca să mă sui pe tine să văd în adunare.

— Așa, așa, Vasile, să-i calce în picioare!

— Măi, fii atent Ilie, c-aici e masă mare!
La gât prosop își leagă fiecare,
Se-nșepenesc în scaun, iau furculițe-n mână,
Adună și cușite, pahare, linguri, oale,
Le zburdă ochii ager privind la... înfundale...
Așteaptă răbdători să vadă ce-o mai fi...

— Așa, așa Vasile! E ordinea de zi!

— Apoi, cum văd Ilie, se pare c-ai dreptate.
Ia, uite chiar acuma dintr-ânșii, bună parte,
Se scoală și aduc pe masă bunătăți
Cu-arome-mbietoare, făcute după cărți
Și-n vânt le saltă nasul de iz răscolitor...

— Păi.. stai așa Vasile! Cum cred eu, dumnealor
Au în vedere-acuma problema tuturor.

— Mă, ești procler, Ilie! Înfulcă de zor!
Ba, nu se-ncurcă nimeni, o fac și cu iuteală
Că la așa problemă nu-ncape trăgăneală
Și fiecare-apucă în mână și-un ardei...

— Da-i bine-așa, Vasile, se bat ca niște lei!

— Ba nu-i așa, Ilie! Eu văd câțiva că pleacă...

Aa! După atâta masă mai trebuie și... apă!

Ia! Hopa! Stai Ilie! Mai saltă-te în sus

Să mă uit bine, în lăzi ce s-a adus?

Tii! Măi Ilie! ... În sticle e ceva de soi!

— E bine, măi Vasile că trec la punctul doi!

— Acuma, măi Ilie, văd că toți se-agită,

Paharele le saltă și sticla e... golită!

Se toarnă iar licoare de chef și voie bună

Și se ciocnesc pahare cu zeamă de nebună,

Se-adună doi și trei și sfătuiesc în taină...

Ba... uite că Popescu ia pe Ion de haină,

Le scapără privirea! Ce? Vor să se lovească?

— Păi, din ciocnire, bre, ideea să se nască!

— Stai, stai așa, Ilie, c-aici în primărie

S-aprinde-ndată lumea, e multă... vorbărie.

A! Nu, m-am înșelat. Toți scot câte-o țigară

Și umblă s-o aprindă. Vreo doi mai ies pe-afară

Împinși de-atâta trudă la masa cu ulcele...

— Mai lasă, bre Vasile, că sunt probleme grele

Și pentru rezolvare se cat-un om cu minte

Așa că ce te miri de lumea se aprinde?

— Ia, tacă-ți fleoanca, bre! Ia, uite, se așează

Și fiecare-n scaun stă liniștit. Fumează,

Trag din țigări. Dar iată au intrat... cocuțele!

— Așa-i Vasile, vezi? Se trag concluziile!

— Tot bâigui, măi Ilie! În cerc le iese fumul,

Se-adună-n scrumiere chiștoace cu duiumul.

Stai, stai Ilie, stai că se deschid ferestrele!

— Îi bine-așa, Vasile! Să iasă rezultatele!

— Mai vino, măi Ilie, mai stai un pic chincit

Să mă mai uit prin sală să văd ce s-a ivit.

Aha! Îi văd acuma pe unul arătând!

Să știi că ăștia, sigur și-au pus ceva în gând.

Da, da! acum pricep. El intră deci la rând

Să pregătească bine ședința următoare...

— Păi, da... se stabilește tema ședinței viitoare!

— Cum văd eu măi Ilie, hai să plecăm acasă.

Mai toți se șterg la gură, se scoală de la masă,

Golesc paharul ultim, se strâng frumos de mână

Și își promet în șoaptă alt chef peste o lună.

Ba... uite bre, vreo doi s-agață de-o femeie...

— Hai, dă-te jos, Vasile! Ședința se încheie!

— Cum văd eu, măi Ilie, tu ești chiar bine... surd!

— Așa-i, Vasile! La mine-n sat consilierii... mut!

LA ZI

LA TRIBUNA, SUB PE SCORȚ
 SȚORȚE APĂ, APĂ CHICĂRA!

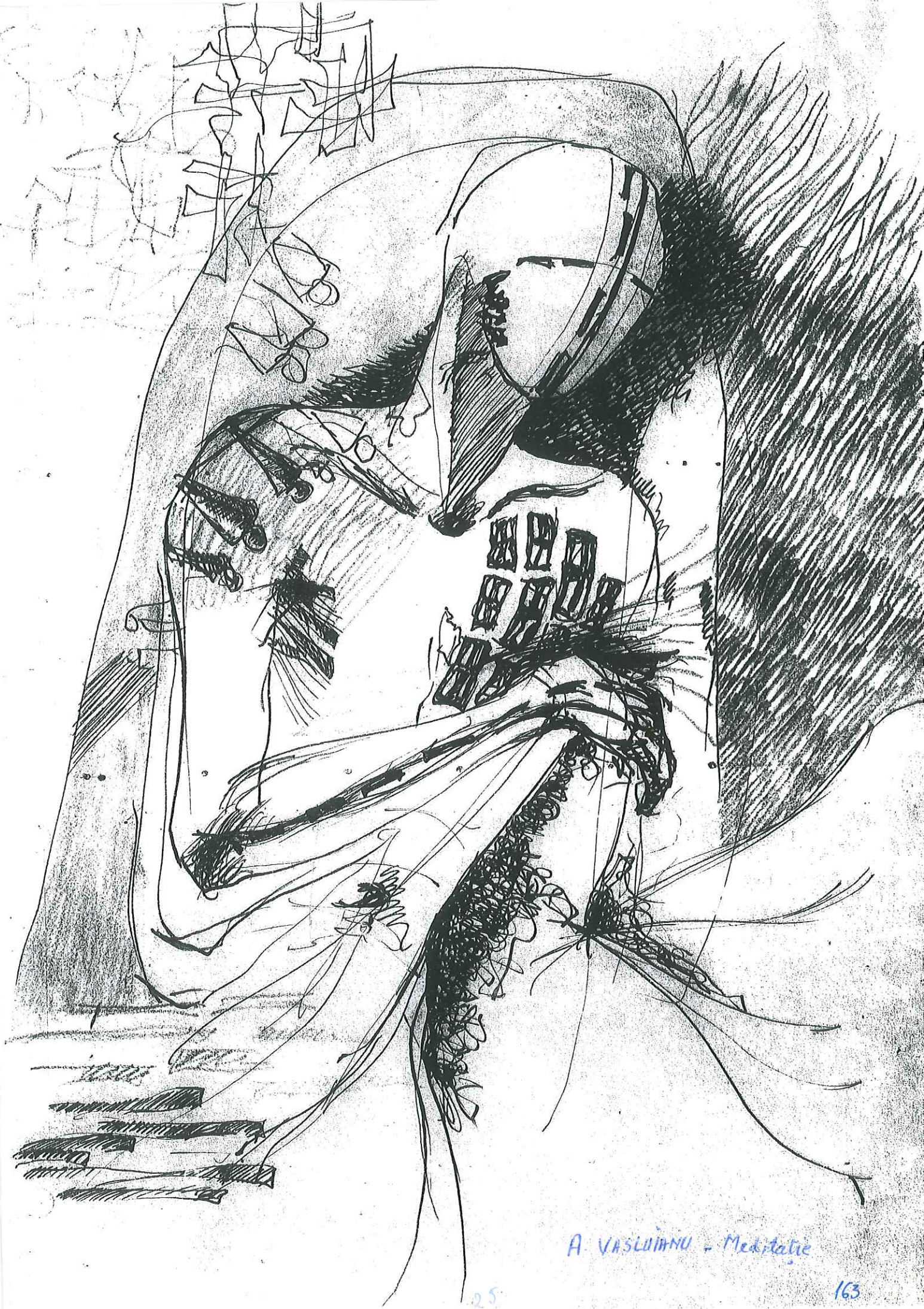
DAȚĂ TORNĂ SEME UN PIC
 O FĂ GALĂ GĂL SEME DICȚIE!

FĂ PROPOZ LA BABĂ
 SE PORNĂ CUSTODIE GREA!

NU ȘTIU DE CE, DOAMNE ȘTIU
 ACTU MI-O TĂC ÎNAINTE!

A. VASLIU - Meditatie

SIMBIOZĂ

Măria-Ta, lacheul ți-e diliiu!
Simptomu-acesta mai demult îl știu,
Dar poate n-ai văzut, de asta-ți scriu,
L-ai oploșit ușor de prin pustiu,
Apreciindu-i zelul de chefliu,
Asociat cu pofta lui de sufragiu
Dar drept îți spun, lacheul ți-e diliiu.

L-ai introdus în gașcă pe zurliu
Recomandându-l eminent zarzavagiu,
Făr-să-l miroși că-n asta-i ageamiu
Văzând că-n muncă-i tare străveziu
Ai și schimbat macazu-așa, zglobiu,
Făcând din bietul ins panaragiu
Un altul, fad, ușor... palavragiu.
Măria-Ta, lacheul ți-e diliiu?

Ei, în așa postură tipul e hazliu!
Tot exersând în temenele ajunse fistichiu,
Te însoțește des la of și chiu,
A învățat să-mbine vinul cu rachiu
Și alfabetul, deh, că-i... moftangiu!
Iar gașca îl aclamă pe zbanghiu
Și tu, Măria-Ta, l-ai pus dichiu!
Măria-Ta, lacheul ți-e diliiu?!

Văzându-i spiritul focos de cusurgiu
Și-adâncu-i intestin cam vinețiu,
Spinarea-i de cotoi cam tuciuriu,
L-ai mai suit puțin pe papugiu
Sporindu-i norma cu un post de cafegiu
Și o juma de normă... ciubucciu
Și-l porți ca mare sfetnic, lefegiu!
Măria-Ta, lacheul ți-e diliiu.

Ce mândru-și poartă boiu-n anteriu,
Trecând în ochii tăi un as giuvaergiu!
Sire, n-ai mirosit că-i doar... tinichigiu!
Cu cap de ceapa ciorii și minte de scatiu,
Cu pașii seniliți, cu tenul pământiu
Se va-ndrepta netuburat către sicriu
Și în sfârșit, deștept, va întreba cât vei fi viu:
Măria-Ta, dintre noi doi, care-i... diliiu?

dup-ATĂTA și....atâtea...

Dup-atâta ger și viscol
Și omăt cât gardurile,
Primăvara ciripie
Își arată fardurile.
Sus în deal, la-mpărăție
Toate merg de-andoasele:
Cățeluși,pisici, dulăi
Își dispută oasele.

Coaliția-nhămată !
Trage dricul statului
Tot ca racul și ca știuca
În balta brotacului.
Și...cocoșii din ogradă,
Urmărind puicuțele,
N-au mai isprăvit din sfadă
De îi râd și curcile.

Lebăda autohtonă,
Dintr-un plus de grație
A migrat în altă zonă
Pentru operație.
Numai că-n alte migrații,
Nu de multă vreme,
Au lăsat-o „colorații”
Goală, fără pene!

De la curțile înalte
Vine palicarul:
Alde gură casc-așteaptă
Pâine, circ cu carul.
Însă cum i-i obiceiul
Tot mereu să trâncăne
Rezună firitiseala
Tot la una boacănă.

Privind o cireasă coaptă
Stând să cadă-n tină,
Zice scurt, cu voce spartă,
Dând galant din mână:
— Bă, se sculur floricele,
Roze , crini,petunii!
De-atât zel, de-atâtea glume
Sunt de răsul lumii!

CAPITOLUL VII

PERSPECTIVE

COMUNA ȘCHEIA ÎN PRAGUL INTEGRĂRII EUROPENE PROIECTE ADEVĂRATE

Proiectele pleacă de la idei ce reflectă stadiul dorințelor noastre de a trăi mai bine, și nu înseamnă decât viitorul.

Într-o comunitate săracă accesarea la toate necesitățile din prezent și viitor nu poate fi decât una: să muncim pentru a spori bogăția oamenilor ei și a așeza localitățile pe o limită a civilizației.

Prin proiecte, prin derularea lor o comunitate distruge sistemul vechi, conservator, încremenit cu stadiu de sărăcie și deblochează toate sursele sociale, economice, culturale într-un singur scop: un trai decent!

Primarul, ca prim om al comunei obligat trebuie să fie și un excelent manager pentru că astfel nici un proiect nu este viabil și mai ales nu pot fi aduși bani din afară, din alte surse.

Și comuna Șcheia, din 2004, luna iulie are un plan de dezvoltare pe o perioadă de 6_9 ani în îndeplinirea tuturor dorințelor și capacităților oamenilor. De foarte multe ori informarea minoră sau deloc, atitudinea dușmănoasă sau chiar recalcitrantă față de cei care promovează proiectele, nu face decât să întârzie orice schimbare în bine.

Proiectul se așează pe hârtie, pe calculator, într-un ansamblu care este permanent îmbunătățit și intră în funcțiune numai cu anumite condiții foarte precise care fac parte dintr-un program serios. Astfel, în comuna Șcheia toate școlile vor fi reabilitate și chiar extinse cu grupuri sanitare interioare, centrale termice cu lemne, clase spațioase care vor menține căldura maximă, săli de sport, culoare de recreație, săli pentru calculatoare și pentru alte activități. Sunt prevăzute în acest program de reabilitare chiar și câte o cabină pentru duș la fiecare școală. Apa curentă nu va fi o problemă în școli, așa încât copiii nu vor mai părăsi localul școlilor pe timpul pauzelor.

Satul Căuești va avea o școală și o sală pentru grădiniță cu 2 posturi, modernă, o sală cu jocuri, sală de calculatoare, cu teren sportiv și parc de joacă pentru copii. Proiectul este în derulare și are o valoare de aproximativ 5 miliarde de lei vechi.

Școala Șcheia, corpul A este înscrisă într-un proiect care prevede efectuarea de grupuri sanitare interioare, încălzire centrală, sală de calculatoare. Corpul B are prevăzute două săli pentru grădiniță, sală de jocuri, o microcantină și în spate, înspre fântână, o sală de sport. Corpul C este prevăzut cu etaj, cu două săli pentru ateliere și șase săli de clasă funcționale în orice context educativ. Toate corpurile vor avea încălzire centrală și grupuri sanitare interioare. Valoarea totală a acestor lucrări se ridică la peste 16 miliarde de lei vechi.

Corpul C al școlii unde se află atelierele și magazia:

Câteva din tapiseriile realizate de elevi:

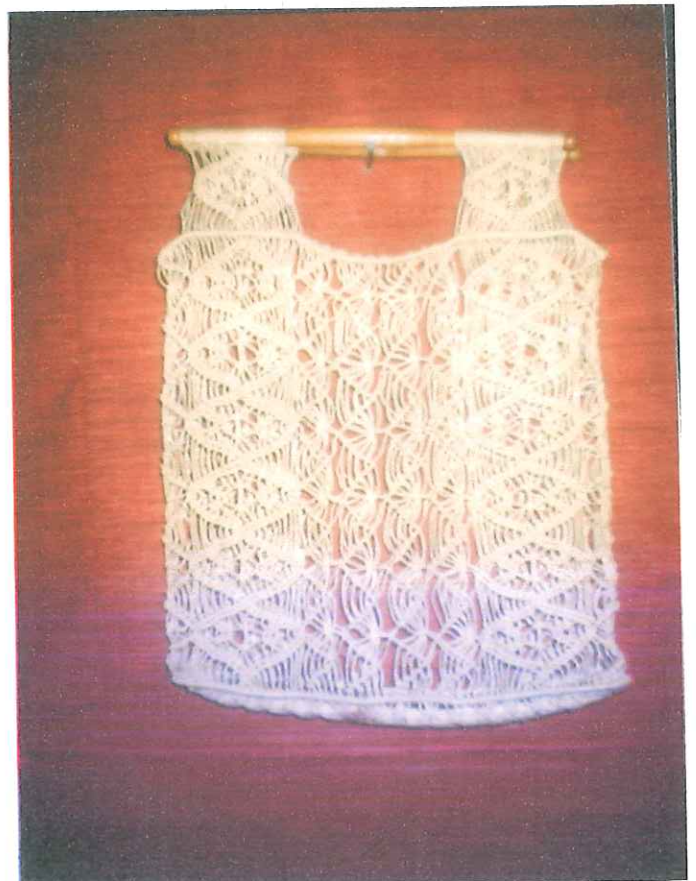
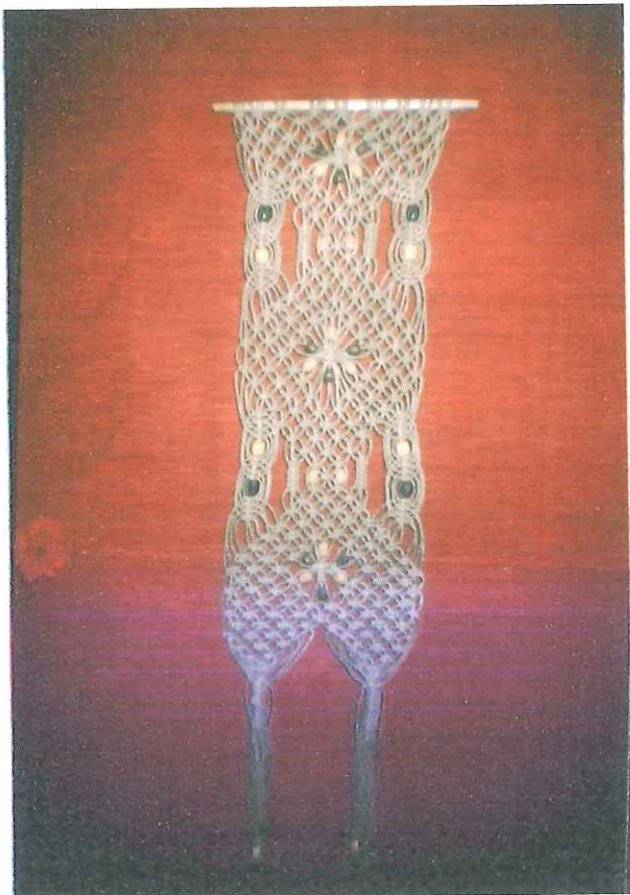
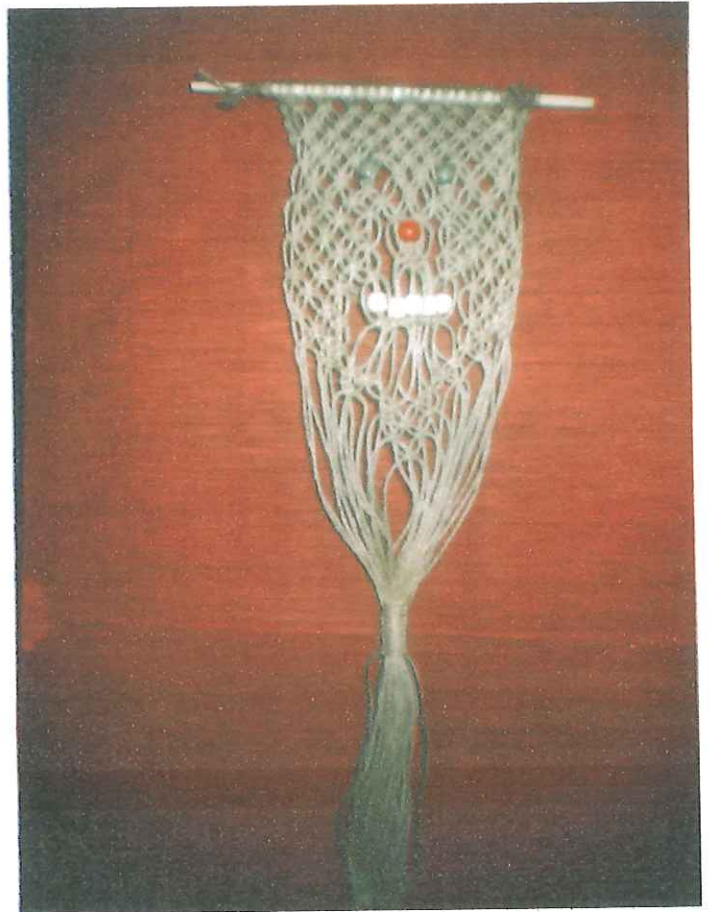
Produse realizate în orele de instruire practică:

Imagini din ateliere și cabinet

LISTA ILUSTRĂȚIILOR

CAP. II. 1. Scrisoare din secolul al XVII-lea.....	pag.10
2.Pecetea lui Ștefan cel Mare	pag.10.
Document din secolul al XVII-lea	pag.12
Portretul lui Ștefan cel Mare	pag.13
Visul Dorobanțului __ Omagiu (copie , litografie.).....	pag. 14
Vedere din cariera de piatră Zupăita ..(foto).....	pag.16
Stejar din Valea Carului.....	pag.18
Cișmeaua lui Iacob	pag.22
Eroziuni pe Cureaua Muncelului	pag. 24
Flori de grădină	pag.28
CAP.III. Din activitatea scriitorului C. Nonea: 1. La masa de lucru; 2.Pe șantierul Mitropoliei;	
3.Cu nepoții; 4. I.P.S.Justinian	pag.32
C. Nonea admirând Tetraevanghelul la Mănăstirea Humorului	pag. 36
Poetul M. Eminescu.....	pag.40
Biserica „Sf. M. Mc. Gheorghe”, ctitoria lui Vasile Lupu de la 1650	pag.41
Catapeteasma din vremea lui V. Lupu	pag.42
Icoane pe lemn din interiorul bisericii	pag.44
Ușile împărătești, detalii	pag.45
Icoane pe lemn din secolul al XVIII-lea	pag.46
Biserica „ Sf. M. Mc. Dimitrie”	pag. 49
Icoana Maicii Domnului	pag. 50
Catapeteasma donată de Biserica Sf. Sava din Iași în 1862.....	pag.51
Monument funerar din 1868	pag.51
Movila lui Faur (vedere generală, foto).....	pag.54
Monumentul eroilor căzuți în primul război mondial,parohia Șcheia II	pag.58
Monumente funerare din piatră la biserica Sf. Gheorghe	pag.60
Fântâna lui Iacob din piatrăria Zupăita	pag.60
CAP. IV. Ursul. Festivalul de teatru folcloric, Iași 1972(M.Pnaite,N.Panaite,Gh.Murdar).....	pag.73
Jocuri cu măști .Spectacol la Șcheia, 2006	pag.74
Gr. Panaite în rolul Jianului în anul 1924.....	pag.84
Premianții din decembrie 1943 , Vaslui. Concursul județean de obiceiuri și datini.	
Formație instruită de inv. Budu Constantin și Căliman Vasile	pag. 86
Premianții la Festivalul de teatru folcloric din ianuarie 1972, Iași. Haiducii din Șcheia	
Formație instruită de prof. M. Nastasă și Lazăr Pavel	pag.89
Spectacol școlar, decembrie 2006	pag. 90
Haiducii din Șcheia, (I) (V. Măsteață, C.Ciubotaru); 2. În 1980.	pag.92
Meleaguri șcheiene (foto)	pag. 96
Activități școlare, Șcheia, 2006	pag.112
CAP.V. Opere ale scriitorului C. Nonea	pag.124
CAP. VII Inscripție la intrarea în Școala Șcheia	pag 168
Șcheia, 2008. Proiecte	pag.170
Creativitate (Expoziție cu obiecte confecționate de elevi ,2006).....	pag 171
Creații ale elevilor de la S.A.M. Șcheia(îndrumător: ing. Ilașcu Crenguța).....	pag.173- 176
Aspecte din muzeul de etnografie al școlii	pag.177
Aspecte din sala de festivități a școlii	pag. 178
Șcheia, Școala construită în anii 1979_1982, la inițiativa prof. I. Creangă	pag.179

BIBLIOGRAFIE

1. Administrația casei bisericești. Anuar, 1909, pct. 3121;
2. I. Alexandru, „Nunta la români”, ed. Minerva, Buc., 1974;
3. D. Cantemir, „Descrierea Moldovei”, ed. Minerva, Buc., 1974, pag. 51_53;
4. I.L. Caragiale, „Teatru”, ed. Minerva, Buc., 1982;
5. V. Chirica, M. Tanasachi, „Repertoriul arheologic al județului Iași”, vol. II, Iași, 1985, pag. 384_390;
6. M. Costin, „Letopisețul Țării Moldovei”, ed. Minerva, Buc., 1980;
7. I. Creangă, „Amintiri, povești, povestiri”, ed. Minerva, Buc., 1978;
8. Cu cât cânt atâta sunt, antologie de folclor, ed. Minerva, Buc., 1978;
9. B.Șt. Delavrancea, „Discursuri parlamentare”, ed. Cortex 2000;
10. M. Eminescu, „Scrieri pedagogice, col. Eminesciana, Buc. 1982;
11. T. Florea, „Monografia comunei Șcheia”, 1987;
12. Flori alese din poezia populară (antologie, genul liric);
13. A. Gorovei, „Datinile noastre la naștere”, ed. Cronicar, Buc., 2002;
14. N. Iorga, „România cum era la 1918, vol. II, pag. 187;
15. N. Iorga, „Istoria armatei românești și a vieții religioase a românilor”, ed a II-a, vol I, Buc., 1929, pag. 34.
16. N. Iorga, „Cele dintâi biserici românești”, Buc., 1964;
17. Istoria Literaturii române, vol I, ed. Acad., Buc., 1964;
18. I. Maștei, „Personalități ieșene”, vol. III, Iași, 1985;
19. Mitropolia Moldovei și Sucevei, nr. 7_9, 1969;
20. E. Moldoveanu, „Colinde”, ed. Meridiane, Buc., 1996;
21. Movila lui Faur, nr. 1-8, Șcheia, 2005_2006;
22. V. Munteanu, V. Bârleanu, „Strop de ler”, vol. I, ed. Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, Iași, 2000;
23. M. Nastasă, „Cântec despre frumusețe”, partea a II-a, Șcheia, 2003, pag. 12;
24. C. Nonea, „Copii, babe și moșnegi”, ed. Junimea, Iași, 1968;
25. C. Nonea, „Movila lui Faur”, ed. Junimea, Iași, 1971;
26. S. Păun, „Identități europene inedite, Italia_România”, ed. Tehnică, Buc., 1994;
27. N. Sechea, „Suprafața Șcheia Ipatele”, 1943;
28. C. Sion, „Arhondologia Moldovei”;
29. N. Stoicescu, „Repertoriul bibliografic al localităților și monumentelor medievale din Moldova, 1974, pag. 747;
30. „Șezătoarea” în complexul folcloristicii, Buc., 1975;
31. G. Dem. Teodorescu, „Poezii populare române”;
32. Gh. Ungureanu, „Eminescu în documente de familie”, pag. 334.

CUPRINSUL

CAPITOLUL I	
M. Nastasă : Șcheia <i>privire generală</i>	pag. 5
CAPITOLUL II : SPAȚIUL ISTORIC ȘI GEOGRAFIC	
M. Ostaciu : <i>Atestare, documente</i>	pag. 9
M. Ostaciu : <i>Toponimie și antroponimie</i>	pag. 15
T. Florea : <i>Cercetări arheologice de adâncime și de suprafață pe teritoriul Comunei Șcheia</i>	pag. 20
M. Băbuță : <i>Spațiul geografic</i>	pag. 22
CAPITOLUL III : MONOGRAFII	
M. Nastasă : <i>Opera lui C. Nonea _ o monografie artistică a satului natal, Șcheia</i>	pag. 29
Eminescu și școala de la Șcheia	pag. 37
Biserica „ Sf. M.Mc. Gheorghe ”	pag. 40
C.Timofte : <i>Biserica „Sf. M. Mc.Dimitrie” din Șcheia</i>	pag. 47
M. Nastasă : <i>Movila lui Faur</i>	pag. 52
Monumentele noastre	pag. 55
Eroii din Șcheia căzuți în cel de al doilea război mondial	pag. 57
T. Florea : <i>Piatra de Șcheia</i>	pag. 59
CAPITOLUL IV : TRADIȚII	
M. Mastasă : <i>Obiceiuri calendaristice. Sărbătorile de iarnă</i>	pag. 61
M. Ostaciu : <i>Plugușorul. Semnificații</i>	pag. 65
M. Nastasă : <i>Jocurile cu măști</i>	pag. 71
Teatrul haiducesc	pag. 77
S. Bordeianu, M. Nastasă : <i>Sărbători de peste an</i>	pag. 93
M. Nastasă : <i>Evenimente din viața omului</i>	pag. 99
Credințe, datini, obiceiuri	pag. 108
Universul copiilor	pag. 110
M. Ostaciu : <i>Vorba cea</i>	pag. 113
CAPITOLUL V : ARC PESTE TIMP	
M. Nastasă : <i>„ Oameni care ne-au rămas respectos dragi ”</i>	pag. 121
Continuitate lirică	pag. 142
CAPITOLUL VI : HAZ DE NECAZ	
M. Nastasă : <i>Scurtisme</i>	pag. 149
Povestea vorbei	pag. 153
Parodii	pag. 155
CAPITOLUL VII : PERSPECTIVE	
I.Creangă : <i>Comuna Șcheia în pragul integrării europene</i>	pag. 165
C. Ilașcu : <i>Școala de Arte și Meserii Șcheia</i>	pag. 172
Lista ilustrațiilor	pag. 180
Bibliografie	pag. 181

Realizatorii și colaboratorii prezentei lucrări aduc și pe această cale mulțumiri deosebite celor care au sprijinit material și moral înfăptuirea acestei cărți ce se vrea un început de monografie spirituală a localităților și oamenilor de pe aceste plajuri.

Mulțumim tuturor celor care au arătat bunăvoință și încredere în dificila și migăloasa noastră întreprindere punându-ne la dispoziție materiale, documente, informații.

Mulțumim domnului primar, profesorul Ion Creangă, pentru ajutorul material ce ni l-a acordat în realizarea acestei modeste lucrări.

Mulțumim doamnelor Ciomașu Iulius Dumitru, Roșu Viorel, Musteață Vasile pentru sprijinul material acordat acestei înfăptuiri.

ȘCHEIA MARTIE 2007

